

LICEUL TEOLOGIC ADVENTIST

ȘTEFAN DEMETRESCU

RETEAUA ADVENTISTĂ DE EDUCAȚIE

PAȘI VERTICALI

Septembrie 2024

Comitetul de redacție:

Redactor șef: Daniela Zaharia

Colegiu de redacție: Tiberiu Koos, George Dunca,
Eduard Vinereanu, Norbert Văleanu, Gabriel Dragu,
Eliab Jercău, Fabian Badea.

Copertă: Ionatan Vinereanu

Contact: Revista „Pași Verticali”

Bulevardul Metalurgiei, nr.89,

Sector 4, București.

Telefon: 0742878304

Mail: zahariadaniela25@yahoo.com

ISSN 2972 - 1377

ISSN-L 2972 - 1377

CUPRINS

EDITORIAL

Laurențiu Prună, *Dumnezeu are un plan pentru viața ta*.....5

Valentin Filimon, *Scopul educației adventiste*.....10

VERBA MAGISTRORUM

Ioana Dumitrescu, *Căprioara și privighetoarea*.....16

O comoară.....18

(nu)Sunt eu.....19

Claudia-Maria Enache, *Dăruind ștafeta*.....20

Iulia Drăghici, *Hierosolyma est perdita sau*

Cum să (nu)pierzi Ierusalimul deja.....23

Doina Coconu, *Prostia dorită*.....25

Laurențiu Bastoreală, *Emoții, imagini, limbaj și violență*.....27

Cristian Manase, *Călătoria în viață*.....31

Mihai Bejinariu, *Perspective biblice despre muzică, în viața creștinului*...33

Daniela Zaharia, *Vivant profesores!*.....38

LIRELE LUI ORFEU

Darius Șchiopu, Recenzie – *Virgil Ierunca, Fenomenul Pitești*.....42

Adelin Finichiu, *Frunzele mele*.....45

Cer și nori.....45

Libertate.....46

Cuvinte rupte și înnodate.....47

Alice Zapciu, *Mulțumire*.....48

Andrei Stroe, *Pactul*.....49

Antonia Georgescu, *Darul perfect... sau perfectul este un dar?*.....50

Daniel Tudorie, *Domnul e păstorul meu*.....51

Toate lucrurile bune iau timp.....51

Între cotidian și vis.....52

Amalia Petreacă, *La ușa veșniciei*.....53

Alexandra Cristea, *Firul destinului*.....54

Noemi-Alexia Radu, *Convorbiri*.....55

Daniel Fudulu, *Rămas bun*.....58

TONICILE DEVENIRII

Dan Puric, *Tata*.....60

Lucian Stanca, *În o clipă de albastru*.....62

Arabesc.....62

Despre ea cea de ea.....63

<i>Ea cea de</i>	63
<i>Ea cea de ea – orând</i>	63
<i>Gând</i>	64
<i>Dor</i>	65
PERPETUUM MOBILE	
Activități ale claselor	66
ACTIVITĂȚI EXTRAȘCOLARE	
Proiecte extrașcolare	95
Urmărește-ne!	120

LICEUL TEOLOGIC ADVENTIST

ȘTEFAN DEMETRESCU

REȚEAUA ADVENTISTĂ DE EDUCAȚIE

DUMNEZEU ARE UN PLAN PENTRU VIAȚA TA

Cel puțin o dată în viața noastră ne-am gândit la întrebările următoare: Care este planul lui Dumnezeu pentru mine? Oare ce o să se întâmple? Oare de ce mi se întâmplă asta? Oare sunt pe drumul cel bun? Aici trebuie să mă regăsesc? Am luat decizia bună? Am dat-o în bară? Sau sunt exact acolo unde Dumnezeu intenționează să fiu în momentul acesta? De multe ori ne întrebăm în liceu dacă suntem pe calea pe care Dumnezeu Și-o dorește pentru noi. De multe ori ne întrebăm mai târziu dacă acolo unde suntem este exact locul unde Dumnezeu vrea să ne găsim. Și, de fiecare dată, atât în liceu, cât și mai târziu, ne răsună în minte un verset din Romani 8:28 – *De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.* Cât de frumos este să fii chemat după planul lui Dumnezeu! Cât de confortabil te simți știind că locul în care te găsești este exact locul în care Dumnezeu vrea să fii. Nu cred că poți avea o liniște mai mare decât să știi că drumul pe care mergi este drumul dorit de Dumnezeu pentru tine. În antiteză, ești neliniștit, stresat, nervos, ai emoții multe dacă te afli pe un drum despre care știi sigur că Dumnezeu nu Și l-a dorit pentru tine.

Sunt multe personaje în Biblie care pot fi incluse la această temă. Mă voi opri la unul dintre ele. Un personaj cu rezonanță din Vechiul Testament, din cartea Geneza. Un personaj a cărui viață este inspiratoare pentru fiecare credincios: Iosif. Un personaj care s-a întrebât de multe ori în copilăria și adolescența lui: Oare locul unde sunt este locul unde Dumnezeu vrea să fiu? Oare drumul pe care merg este drumul pe care Dumnezeu l-a gândit pentru mine?

Geneza 30, 24 – versetul în care aflăm că Iosif se naște. Rahela îi pune numele. *Și i-a pus numele Iosif (Adaos), zicând: „Domnul să-mi mai adauge un fiu!”*

În Geneza 37, se reia povestea lui Iosif: *Iosif, la vârsta de 17 ani, păștea oile cu frații săi...* Iacov avea doisprezece copii. nimeni nu cunoștea viața copiilor lui Iacov, așa cum o cunoștea Dumnezeu. Nici drumul pe care aceștia aveau să meargă, așa cum cunoștea Dumnezeu. Dacă vom face un calcul, în Geneza 37, acolo unde se spune că Iosif avea 17 ani, Iacov avea 108, iar Isac avea 168 de ani. Isac a murit la 180 de ani, așadar Iosif a mai fost contemporan cu el vreo 11 ani. Iacov a murit la 147 de ani, deci un timp suficient de mare ca tatăl și fiul să interacționeze și să discute multe realități. Dintre toți fiii lui Iacov, Iosif are profilul copilului ascultător. Iosif era un copil exemplu. Spre deosebire de frații săi, Sfânta Scriptură, Spiritul profetic spun că *Iosif avea un caracter nobil, era credincios, vrednic de încredere, gata să facă orice pentru binele familiei.* Viața lui poate fi împărțită în trei etape. Prima este copilăria. A doua – viața din Egipt. A treia – apogeul vieții lui de guvernator și prim-ministru al Egiptului.

În ceea ce privește copilăria lui, vă provoc imaginația. Vă închipuiți așezarea unde era

tribul lui Laban, în Mesopotamia – acolo unde bate vântul, unde este soare puternic și astăzi este deșert. Aici își petrece Iosif primii șase ani din viață. Într-o familie destul de interesantă. El știa că are o mamă. Tatăl său avea patru soții. Avea mai mulți frați și, în jocurile lor, mai multe cuvinte în contradicție se auzeau, fiindcă frații lui aveau și alte influențe. Mai târziu, după ce Iosif împlinește șase ani, tatăl său se hotărăște să plece din Padanaram, de la socrul său. Își ia viața și familia în propriile mâini și ajunge în Canaan. Se întâlnește cu Esau la Peniel. Merge la Sucot, la Betel, acolo unde moare Rahela, se stabilește o perioadă și la Hebron.

Cea de-a doua parte a copilăriei Iosif și-o petrece lângă bunicul său, Isac, între 6 și 17 ani. Iosif a mai stat cu bunicul său aproape un deceniu. Vă mai aduceți aminte de dumneavoastră la vârsta de 7 ani? Gândiți-vă la bunicii voștri! Sunt frumoase poveștile pe care vi le spun? Cam așa se întâmpla și cu Iosif. Isac își dă seama că Iosif este un copil special și începe să-i povestească despre cum Avraam a primit făgăduința lui Dumnezeu – că acea țară va fi a lui, a familiei sale. Cu siguranță Isac i-a povestit episodul urcării pe munte cu tatăl său, ca să fie adus ca jertfă și însemnătatea expresiei *Domnul va purta de grijă!* Isac și-a dorit ca nepotul său să fie inspirat de credințioșia străbunilor, de legământul pe care Dumnezeu îl făcuse cu Avraam, cu Isac și cu Iacov. Cu siguranță că și tatăl său, Isac, îi povestește despre experiența de la Betel – când îngerii coborau și urcau pe o scară. Iosif a fost capacitat de Dumnezeu cu o atenție extraordinară și a înmagazinat în sufletul său toate aceste experiențe trăite de străbunii lui. A învățat lecțiile pe care un copil din școala primară, gimnazială și liceu le învață în intervalul 6-17 ani. Învață importanța încrederii oarbe în Dumnezeu, lecția ascultării imediate, necondiționate și ideea că toate contradicțiile trebuie lăsate în seama lui Dumnezeu. Dumnezeu deține controlul evenimentelor. Cea mai importantă lecție pe care a învățat-o a fost aceasta: *Dumnezeu are un plan cu viața ta.* Oare de câte ori i-a sunat în minte, la culcare, cugetând asupra celor aflate: *Iehova Ire = Dumnezeu va purta de grijă?* De câte ori s-a gândit el dacă era în planul lui Dumnezeu ca frații săi să fie atât de invidioși pe el, oare s-a născut în familia potrivită? În mintea unui adolescent, de multe ori această întrebare răsună.

În intervalul 17-30 de ani, Iosif este vândut de frații săi și dus în Egipt. Frații lui pun la cale un plan diabolic. Plâns, poate și bătut, cu siguranță legat la mâini, vi-l puteți imagina pe Iosif, care era contrariat de ceea ce se întâmplase cu câteva ore înainte, stând pe cămilă? Ați mers vreodată cu o cămila? O cămilă se mișcă foarte mult și trebuie să îți ții echilibrul mereu. Spiritul profetic (*Patriarhi și profeți*, p.208) scrie că, în timp ce era pe cămilă, *Atunci și acolo, el s-a consacrat pe deplin lui Dumnezeu și s-a rugat ca păzitorul lui Israel să fie cu el, în țara exilului său.* Nu știm foarte multe dintre gândurile pe care Iosif le avea în momentele acelea, dar știm, prin inspirația Duhului Sfânt, că atunci și acolo, Iosif s-a consacrat lui Dumnezeu, I-a promis credință. *Doamne, indiferent ce se va întâmpla cu mine, nu contează ce mă așteaptă, vreau să iau o decizie acum: voi fi credincios, indiferent de ce va urma..* Nu se știe cât a durat călătoria. Ajuns în țara faraonilor, Iosif împreună cu grupul de sclavi a fost dus într-o piață, să fie vândut. Așa se întâmpla în Antichitate.

Câteva lecții pe care le putem învăța până în momentul acesta. 1. În viață sunt foarte multe incertitudini. 2. Începutul unei zile nu dictează întotdeauna evenimentele din ziua respectivă. Dacă te-ai trezit bine-dispus nu înseamnă că până la finalul zilei vei fi vesel. Iosif s-a trezit fericit. A plecat de acasă ascultător de tatăl său, a luat apă, mâncare, s-a dus la frații săi să le dea. Spre finalul zilei, însă, Iosif nu mai era

în compania fraților săi. 3. În mijlocul incertitudinilor, e bine să facem ca Iosif: să ne îndreptăm atenția spre Dumnezeu. Nimic din cea ce vine peste noi nu e în afara planului Său. Nimic nu e la întâmplare. 4. Păcatul se înmulțește atunci când este tolerat. Aceasta e o lecție din viața fraților lui Iosif. Ei au pornit de la o invidie: ia uite preferatul tatei.... Apoi au urmat: ură, cruzime, crimă premeditată, minciună, ani lungi de duplicitate. Înșelăciunea. Păcatul, în cele mai mici forme ale sale, nu trebuie tolerat! 5. Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care Îl iubesc pe Dumnezeu. El conduce evenimentele. El nu poruncește ca ele să se întâmple, dar se folosește de ele.

În piața de sclavi, lui Potifar îi atrage atenția un adolescent de 17 ani. Îl cumpără. Îl duce la el acasă. Și de aici... povestea din Geneza 39... Iosif ajunge în casa acestui egiptean și are de înfruntat acolo câteva situații complicate, pe care nu le mai întâlnește. În ciuda realității întâlnite aici, Iosif își menține hotărârea luată în timp ce călătorea pe cămilă. Geneza 39:2,3: *Domnul a fost cu Iosif, așa că toate îi mergeau bine. El locuia în casa stăpânului său, egipteanul. Stăpânul lui a văzut că Domnul era cu el și Domnul făcea ca totul să îi meargă bine, ori de ce se apuca.* Datorită credințioșiei lui, Potifar are încredere din ce în ce mai mare în el – versetul 6: *Egipteanul a lăsat pe mâinile lui Iosif tot ce avea și n-avea altă grijă decât să mănânce și să bea.* Credințioșia lui Iosif față de Dumnezeu l-a așezat într-o ipostază plăcută tuturor celor care îl înconjurau. Întotdeauna când ascultăm de Dumnezeu și când Îi suntem credințioși Lui, această credințioșie ne va așeza într-o ipostază din care vor reieși numai binecuvântări, atât pentru noi, cât și pentru cei din jurul nostru. Ispitele lui Iosif erau regulate. E. White spune că, în contextul versetului 10, *Îngerii priveau la scenă cu o îngrijorare ce nu se poate exprima în cuvinte.* Era o tensiune în curțile cerești, în momentele acelea. Dacă Iosif ar fi cedat acelei ispite, o parte însemnată din ceea ce noi cunoaștem că este Noul Testament probabil că nu era sau era în altă formă. Viitorul lui și al neamului său atârna de momentul acela. Ați avut vreodată impresia că viitorul depinde de o decizie pe care o luați la un moment dat? Care a fost decizia pe care ați luat-o și de care a depins tot viitorul vostru?

O decizie de care a depins tot viitorul meu a fost luată în 1996 – aceea de a merge la Liceul Teologic Adventist Ștefan Demetrescu din București. Dacă n-ar fi fost decizia aceea, viitorul meu ar fi arătat altfel. Iosif îi răspunde nu că nu poate greși față de stăpânul său, ci: *Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?* Și Dumnezeu răsplătește credințioșia copiilor Săi. Oare ce a gândit Iosif atunci? Credințioșia te duce la necaz. În urechile lui au mai răsunat cuvintele rostite de bunicul său – *Iehova Ire?* În temniță, Iosif dă dovadă de aceeași credințioșie. Ceea ce i se întâmplase era doar o za din lanțul devenirii sale, un mic episod dintr-un mare serial. Iosif era exact pe traseul providenței lui Dumnezeu.

Vi s-a întâmplat vreodată un necaz? Ați constatat că dacă nu era acel necaz, viața voastră ar fi putut să arate altfel? E ciudat să iei o notă mică la fizică. E ciudată să te părăsească prietena, să te cerți cu părinții, să îți se fure banii, să mergi la cantină cu o foame mare și să dai peste pietricele în orez. Dar îți vei da seama mai târziu că Dumnezeu a avut un plan. Dacă Iosif nu era în temniță când au venit paharnicul și pitarul, dacă Iosif era încă în casa lui Potifar? Iosif era exact în locul în care trebuia să fie, la momentul potrivit. Toate aceste împrejurări și evenimente petrecute în temniță făceau parte din acea lucrare care conducea la binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. Iosif trecuse de perioada adolescenței

târzii. Era aproape de 30 de ani. În mintea sa a sunat din nou ecoul *Domnul va purta de grijă!*

În viața lui Iosif, ca și în viața noastră, evenimentele sunt marcate de răsturnări de situație. Iosif e chemat de faraon să îi talmăcească niște vise. Cu înțelepciunea dată de Dumnezeu, Iosif i-a descoperit planul lui Dumnezeu pentru următorii 14 ani. Dimineața este sclav și închis, seara este numărul doi în imperiul ce a marcat istoria lumii. Devine cel mai înalt demnitar din Egipt. Deși Iosif nu avusese nicio presimțire cu privire la acele evenimente, Dumnezeu a intervenit în viața lui pentru a-Și împlini planul.

Dacă am asemăna experiența lui Iosif cu o școală, acesta a făcut școala primară și gimnazială la Hebron, la corturile lui Isac și Iacov. A învățat acolo ce înseamnă să te încrezi în Dumnezeu. Liceul l-a făcut în Egipt, în casa lui Potifar. Facultatea – în temnița lui faraon. Exact în momentul în care trebuia să termine facultatea, în iunie, Iosif e investit ca guvernator al Egiptului, cel mai puternic om după faraon.

Lecții învățate... 1. Nu există nicio situație, indiferent cât de disperată ar părea, din care Dumnezeu să nu ne poată scoate cu bine. Nu există! Dumnezeu are soluții! 2. Nu există nicio stare și niciun complex de împrejurări în care oamenii sau diavolii să ne arunce și să fie mai presus de posibilitatea Tatălui ceresc de a interveni. 3. Dumnezeu nu rămâne niciodată fără soluții la problemele noastre, oricare ar fi ele. 4. Geneza 50, 20 – un text în care Iosif face un rezumat al vieții lui: *Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să îplinească ceea ce se vede azi, și anume, să scape viața unui popor în mare număr.* Iosif și-a dat seama că Dumnezeu a condus viața sa, toate împrejurările, ca planul lui Dumnezeu să se îplinească cu el și cu poporul său. Nu se putea împlini planul acesta în Canaan. Nu exista un context în care poporul să se dezvolte așa cum s-a dezvoltat în Gosen. Dumnezeu a gândi toate circumstanțele atât de bine, ca să potrivească, să aranjeze piesele unui puzzle unele lângă altele, ca să iasă un tablou. Ce s-ar fi întâmplat dacă Dumnezeu ar fi răspuns rugăciunilor lui Iosif? Oare nu s-a rugat Iosif când frații lui îi rupeau haina? În groapa de la Dotan? În timp ce era pe cămila aceea, spre Egipt? *Doamne, oriunde, dar numai în închisoare – nu!* Sunt rugăciuni pe care le faci și Dumnezeu nu răspunde? Ai senzația că cerul tace?

Doamne, care este planul Tău pentru viața mea? Dacă nu l-am descoperit, să-L rugăm pe Dumnezeu să ni-l descopere!

Unele planuri sunt descoperite. Logica lor o vedem mai devreme uneori. Alte planuri nu le întrevădem. ...*Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume – spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.* Dumnezeu are un plan cu fiecare dintre noi! Domnul să ne ajute să-I fim credincioși!

Director:
Laurențiu Prună

SCOPUL EDUCAȚIEI ADVENTISTE

Elementele principale ale educației adventiste sunt familia, biserica și instituțiile de biserică. De ce amintesc pe acestea trei? Pentru că tocmai despre acestea vorbește Dumnezeu. Cartea *Hristos, lumina lumii* spune că: *Mântuirea este lucrarea aceea prin care omul este educat pentru cer*. Tot ceea ce face Dumnezeu este, de fapt, o lucrare pentru educarea noastră, cu un obiectiv foarte precis: pentru cer. Ce înseamnă, propriu-zis, lucrarea aceasta? Educația aceasta înseamnă cunoașterea lui Hristos. Noi nu ieșim niciodată din școala aceasta, decât dacă vrem, desigur. Dacă vrem, ne putem retrage, însă, cât vom trăi, vom fi în școala aceasta. Avem nevoie să Îl cunoaștem pe Isus Hristos. La final, când Domnul Isus Hristos va invita oamenii care vor fi atunci în viață și pe cei care vor fi înviați, El va căuta să existe o relație de cunoaștere. *Plecați de la Mine, căci nu vă cunosc!* Ce înseamnă aceasta: că nu a existat niciun fel de interacțiune și niciun fel de lucrare de asemănare între oamenii respectivi și Domnul Isus Hristos?

Educația înseamnă cunoașterea lui Isus Hristos și nu doar a ști despre El, ci a lăsa ca acea cunoaștere să modeleze viața noastră. Acesta este un prim aspect general: Dumnezeu intenționează să ofere educația Sa oricărei vârste umane, nu doar copiilor.

Al doilea aspect general este unul pe care îl întâlnim în toate contextele, fie că vorbim la nivel de familie, de biserică, de societate. Iată ce spune acesta: *Fiecare făptură omenească, creată după chipul lui Dumnezeu, este înzestrată cu o putere asemănătoare cu cea a Creatorului*. Există o tendință omenească de a evalua pe oameni și de a-i încadra după standardele noastre. Ați auzit ideea aceasta: *Ei, acesta este un copil educat*. Ce înseamnă a fi educat? Poate să însemne în unele cazuri un copil care are un comportament deosebit. Este respectuos, este amabil, are bun simț. Dar, în alte contexte, se poate spune la fel despre un alt copil: *Iată, acesta este un copil educat!* Aceasta poate însemna că știe multe, că a învățat, că știe pe de rost atâtea lucruri. Și de multe ori auzim oameni (și cădem chiar noi în capcana aceasta) care spun: *Acesta nu e educat!* Sau: *Acesta nu are atâtea daruri!* Din perspectiva lui Dumnezeu, nu există ființă omenească fără un set de daruri din partea Lui! Textul spune: *fiecare făptură omenească*. Dacă un tânăr știe să cânte la pian, spunem despre el: *Oau, este extraordinar copilul acesta!* Dacă un copil vine în față și recită o poezie, afirmăm: *Oau, este extraordinar și copilul acesta!* Dacă un altul nu le face pe acestea, ce spunem despre el? *Hmmm, sărăcuțul!* Să reținem ideea aceasta: nu există ființă omenească să nu fi primit de la Dumnezeu un set de daruri. Cîtatul precizează ce anume a primit omul din partea Creatorului: individualitate, putere de a gândi și puterea de a face. Este foarte interesant că acestea trei pot fi în combinații diverse. Individualitatea este generală. Nu putem zice că două ființe sunt la fel, identice din toate punctele de vedere, din perspectiva

calităților pe care le au sau abilitățile pe care le au. Fiecare om are personalitatea lui. Fiecare are trăsăturile lui specifice. Fiecare avem ceva unic, de aceea merită să eliminăm din modelul nostru de gândire ispita aceasta de a judeca între oameni și de a face diferențieri între ei: *Acesta e mai... Acesta e mai...* Pe fiecare Dumnezeu l-a făcut cu ceva specific.

Puterea de a gândi și puterea de a face nu sunt totdeauna în egalitate. Poate cineva are dominantă puterea de a face, iar altul puterea de a gândi. Lucrarea adevărată a educației este de a dezvolta această putere, acest bagaj. **Să-i învățăm pe tineri să gândească ei înșiși, nu doar să reflecte gândirea altora.** Acesta este al doilea element general, pe care doresc să îl împărtășesc cu dumneavoastră. Aveți copii, nepoți. Marile greșeli apar în momentul în care începem să facem diferențieri între unii și alții. Iacov, David și copiii lor, făcând diferențieri între aceștia, au generat mari probleme. Dacă știm că Dumnezeu a dat fiecăruia, merită să apreciem pe ceilalți nepoți, copii, pe tineri, pe adulți chiar, pentru ceea ce au ei specific, nu pentru ceea ce credem noi că ar fi trebuit să aibă. Pentru ceea ce au primit ei, ca pachet, direct din partea lui Dumnezeu.

Al treilea aspect general este următorul: există trei afirmații ce au un element comun, un liant. Prima afirmație este rostită de către Ignățiu de Loyola, călugărul care a înființat vestitul Ordin al iezuiților. El spune simplu și direct: *Dați-mi un copil până la șapte ani și voi face din el cel mai bun catolic!* A doua afirmație este rostită de George Barna, un sociolog american, care conduce un institut de cercetare și realizează multe studii sociologice la nivelul bisericilor creștine. El a observat că între oameni există următoarea schemă de gândire în ceea ce privește realitatea religioasă. Ați auzit vreodată afirmația aceasta: *În credința în care m-am născut, în ea vreau să mor.* Ce stă în spatele acestei idei? Ce determină pe un om să ajungă la convingerea aceasta - că în credința în care el s-a născut, în ea e dispus să moară, chiar dacă i se aduc argumente în favoarea unei credințe diferite. El va spune: *Nu, mulțumesc, în credința în care m-am născut, în aceea vreau să mor!* Concluzia studiului: în esență, ceea ce crezi până la 13 ani este ceea ce vei muri crezând. Ceea ce se așează și din perspectivă religioasă într-un copil de la primele clipe de viață, până undeva la perioada adolescenței, aceasta va marca experiența religioasă a acelui copil pentru tot restul vieții.

A treia afirmație aparține lui E. White: *Educația timpurie a tinerilor le modelează caracterul în această viață și în viața lor religioasă.* Care este elementul ce unește cele trei afirmații? Care este ideea comună în cele trei afirmații? Observați, Ignățiu de Loyola vine și propune că până la șapte ani e foarte importantă educația, George Barna merge puțin mai departe... 13 ani, iar E. White nu vine cu un reper foarte exact, deoarece fiecare copil are dinamica lui de dezvoltare. Iată ce frumos este inspirat mesajul lui Dumnezeu! Este spus într-un sens mai larg: **educația timpurie** – care poate să fie până la 11 ani pentru unii, până la 12 pentru alții sau până la 13. Merită să înțelegem acest mare adevăr. De multe ori, așteptăm ca nepoții și copiii noștri să ajungă la o anumită vârstă, ca de atunci încolo să le spunem, să le explicăm anumite concepte. Expresiile biblice ne învață: *când pleci la drum, când vii acasă, vorbește copiilor*, pentru că vârsta aceasta este esențială și din punct de vedere spiritual. *Învață pe copil calea pe care trebuie să o urmeze și, când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea!*

Acestea sunt cele trei elemente principale. Să concluzionăm! Care este scopul educației adventiste? La nivel de familie, de biserică, de instituție educațională?

Adevăratul scop al educației este acela de a reface chipul lui Dumnezeu în suflet. Să citez și continuarea acestei afirmații din cartea *Minte, caracter, personalitate: Păcatul a afectat și a șters aproape în totalitate chipul lui Dumnezeu în om. Planul de mântuire a fost conceput pentru ca acest chip să poată fi refăcut.* Omului i s-a dat un timp de încercare, viața. Marele scop al vieții este acela de a restaura desăvârșirea pe care omul a avut-o la creațiune. Acest obiectiv prevalează asupra tuturor celorlalte. **Nu există un obiectiv mai înalt pentru viață, din perspectiva aceasta, decât ca în oameni să se refacă chipul lui Dumnezeu.** Sigur nu este o acțiune pe care noi o facem, ci pe care o permitem ca Dumnezeu să o facă în noi. Lucrarea părinților și a profesorilor în educarea tinerilor este de a coopera în realizarea planului divin. Care este planul divin? Care este obiectivul educației? Refacerea chipului lui Dumnezeu în om! Să traducem puțin afirmația aceasta! Sunt părinte sau bunic și vreau să fac o bucurie copilului, nepotului meu. Mă duc la magazin și doresc să-i cumpăr o jucărie. Oferta este mare în zilele noastre. Ce am putea să-i cumpărăm? Gândul acesta, că tot ceea ce facem noi poate contribui la refacerea chipului lui Dumnezeu sau nu contribuie la refacerea chipului Său, ne poate ajuta în alegerile pe care le facem cu privire la copii. Tot ceea ce facem ca biserică are același scop: să ajutăm pe copii, pe adulți, pe vârstnici să se refacă în ei chipul lui Dumnezeu. Venim la biserică pentru a pleca cu o nouă trăsătură a lui Dumnezeu, care ne lipsea. **Obiectivul lui Dumnezeu cu privire la educație, la formare este să refacă chipul Său în fiecare dintre noi.**

Tot ceea ce ajută la refacerea chipului lui Dumnezeu în om este permis! Desigur că înțelegem și reversul. Celelalte nu pot ajuta la obiectivul acesta al lui Dumnezeu.

Acum, cum am putea noi să ne asigurăm de sănătatea spirituală a copiilor noștri? Dacă e vorba de sănătate fizică, apelăm la specialiști. Dacă e vorba de pregătirea școlară, apelăm la învățători, la oameni pregătiți în această privință. Dar, pentru sănătatea spirituală, la ce apelăm?

Iată o afirmație foarte importantă: *Numai puterea lui Dumnezeu ne poate salva copiii să nu fie măturați de valul răului.* Titlul unei cărți cu un autor contemporan, Gabor Maté, este *Ține-ți copiii aproape!*. Aceasta conține o afirmație: *Relațiile dintre părinți și copii s-au schimbat în ultima perioadă. De ce? S-au schimbat copiii sau s-au schimbat părinții?* La finalul studiului, el afirmă: *Copiii nu s-au schimbat. Părinții, nici ei nu s-au schimbat. Însă ceva s-a întâmplat.* Părinții sunt tot părinți: se îngrijesc pentru binele copiilor, îi îngrijesc. Copiii la fel au nevoie să fie ajutați, aceleași nevoi de relație cu părinții, sunt dependenți direct de ajutorul lor. *S-a schimbat contextul.* Relația dintre părinte și copil este cea bazată pe atașament. Ceea ce s-a întâmplat în ultima perioadă și se va întâmpla în continuare este că au apărut tot mai multe elemente care se interpun în relația aceasta de atașament între părinte și copil. Părintele este mai ocupat, nu mai are timp să își manifeste cumva atașamentul față de copil. Copilul rămâne mai mult singur. De asemenea, a apărut tehnologia și copilul nu-și mai exprimă elementele de atașament față de părinte. Au apărut elemente care lovesc în structura relației.

Citatul din *Minte, caracter, personalitate* continuă: *Răspunderea însă aflată asupra părinților, educatorilor și membrilor bisericii este aceea de a-și face partea în cooperarea cu Dumnezeu, este mai mare decât o pot exprima în cuvinte.* Avem trei elemente pe care Dumnezeu le menționează că pot fi factorii care să contribuie la sănătatea spirituală a copiilor și a tinerilor: **familia, școala creștină și biserica.** Un copil stă în familie câțiva ani de zile, dar, la un moment dat, el începe să iasă din

mijlocul familiei și să meargă la școală. Câte ore stă un copil la școală? Stă mai mult la școală, acasă sau la biserică? Familia și școala încep să împartă timpul copilului.

Știm foarte bine responsabilitățile familiei în privința educării spirituale a copiilor. Niciodată până acum și niciodată de acum încolo, rolul familiei nu va fi înlocuit cu nimic. Ceea ce așează părinții în familie, ceea ce fac părinții pentru formarea spirituală a copiilor este și va rămâne esențial. *Lecțiile învățate, obiceiurile formate în anii prunciei și copilăriei au de a face mai mult cu formarea caracterului și cu stabilirea unei linii de urmat în viață decât o vor putea face învățătura și toată pregătirea din anii următori.* Copiii au nevoie de mine ca să formăm obiceiuri, un caracter. *Lucrarea noastră pentru Hristos trebuie să înceapă în familie. Educația tineretului trebuie să fie diferită de cea de până acum. Bunăstarea lor cere mai multă osteneală decât s-a depus până acum.* E. White identifică parcă exact tiparul social de acum. Au apărut tot felul de provocări în interacțiunea aceasta dintre copii și adulți. E o lucrare din ce în ce mai provocatoare. *Nu este câmp misionar mai important decât acesta, familia, prin cuvânt și pildă. Părinții trebuie să-i învețe pe copiii lor să lucreze pentru cei neconvertiți.*

Domnul va folosi școala bisericii ca un ajutor pentru părinți, în educarea și pregătirea lor pentru vremea ce ne stă înaintea. Parcă Dumnezeu a știut că părinții din vremea aceasta aleargă foarte mult. Ca să acopere nevoi, ca să împlinească anumite obiective.

Uncopilstălașcoalăaproximativ 1883 deorepean, între 4 și 7 ore pezisau, aproximativ, 169 de zile dintr-un an. *Acum Domnul ar vrea să-Și aibă copiii adunați nu în școli în care predomină influențele lumești, ci în școlile noastre, în care Cuvântul lui Dumnezeu constituie temelia educației.* Dumnezeu vrea să-Și știe copiii în școli prielnice formării spirituale.

Altreilea factor educativ-biserică: Nimic nu este de o mai mare importanță ca educarea copiilor și a tinerilor noștri. Biserica trebuie să manifeste un profund interes în această lucrare.

Doresc să ilustrez conlucrarea celor trei factori cu următoarea imagine. Citeam știrile pe internet și am găsit această imagine. Era o relatare despre o situație: undeva pe un pod, într-o țară vestică, cineva a zărit pe un tânăr care trecuse peste balustradă, având intenția de a se sinucide. Dincolo de balustradă era golul spre râul de dedesubt. A acționat imediat. L-a prins pe tânărul acesta. Și apoi, alți oameni care mai erau pe acolo, trecători, au intervenit și ei rând pe rând. M-a surprins determinarea lor de a nu-l scăpa din mână pe acest tânăr. Încă nu veniseră echipele de intervenție. Și-a scos cureaua unul dintre ei și l-a prins cu ea, apoi l-au înconjurat cu o frânghie în așa fel încât să nu-l scape. Din perspectiva mea, aceasta ar trebui să fie imaginea bisericii pentru copiii ei, tinerii ei, și anume – să nu scăpăm pe niciunul. Îmbrățișați cu dragoste, întrebați de bine, intrați în frământările lor, să-i aduceți de pe unde se duc ei (uneori trec balustrada spre pericol), prindeți-i cumva și aduceți-i înapoi!

Trei factori ajută la sănătatea spirituală: familia, școala bisericii și, nu în ultimul rând, biserica într-o atitudine plină de dragoste, nu de genul: *A, tânărul acela... ia uite ce a făcut... Am auzit că a mers el în cutare loc...* Dar cine a mers după el? Cine a întins după el cureaua de la brâu să-l prindă în așa fel încât să nu scape mai departe? S-a dus cineva după el? Este o preocupare importantă!

Dumnezeu a desemnat biserica drept străjer care să manifeste o grijă geloasă pentru tinerii și copiii ei, o santinelă care să vadă apropierea inamicului și să dea semnalul de avertizare.

Așadar, obiectivul cerului cu privire la educație este **refacerea chipului lui**

Dumnezeu. Factorii prin care Dumnezeu lucrează la refacerea spirituală și la refacerea chipului Său sunt trei: familia, școala bisericii și biserica, cu rolul ei de a fi geloasă în a nu interveni nimic între copiii, tinerii pe care îi are și ea. Când trebuie să acționăm? Când este timpul cel mai potrivit pentru formarea aceasta spiritual-religioasă? Educația timpurie a tinerilor și copiilor!

Coloseni 1:28 trasează o misiune a bisericii: *Pe El Îl propovăduim noi și sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus.* Acesta este rolul educației adventiste! Domnul să conducă experiența fiecăruia dintre noi în direcția aceasta! Amin!

*Directorul Departamentului de
Educație - Biserica Adventistă de ziua a Șaptea
din Romania:
Valentin Filimon*

Verba Magistororum

CĂPRIOARA ȘI PRIVIGHETOAREA

(poveste după imagine)

Prof. Ioana Dumitrescu

Se știau de multă vreme, cam de când ea avea pe spate pete albe, iar Privighetoarea era doar un pui.

Se întâlniseră în zăvoiul de la marginea satului și, cam de când se văzuseră, erau mai tot timpul împreună. Privighetoarea era un pui care de-abia învățase să zboare și care își ascuțea glasul în toate zilele. Cu ochii mari și blânzi, Căprioara privea puiul de pasăre și de fiecare dată când el obosea, se tolănea pe un tăpșan de iarbă, iar puiul se așeza pe spatele ei cu pete albe să își mai odihnească aripile și glasul.

Căprioara avea un dar destul de rar întâlnit, acela că știa să asculte; puiului de privighetoare îi plăcea să cânte, așa că erau prietenii perfecți. Cât era ziua de lungă, îi vedea prin zăvoi, plini de bucurie. Deși nu foarte comună, prietenia lor era atât de naturală.

Și zilele trecură. Glasul Privighetorii suna din ce în ce mai frumos, iar trilurile îi erau tot mai bogate. Petele albe de pe spatele Căprioarei fură acoperite de părul de culoare brun-roșcată. Dar ei erau tot prieteni, și tot împreună.

Și printre triluri și seri, veni încet toamna. Privighetoarea era o pasăre în toată puterea cuvântului. De acum, vocea ei se auzea plină de siguranță și tot zăvoiul o știa drept cea mai mare cântăreață. Căprioara, tăcută ca totdeauna, era tot prietena ei.

Însă zilele toamnei se anunțau cu repeziciune și Căprioara știa că Privighetoarea urma să plece. Toată inima i se strângea în ea, ca și când ar fi auzit glas de vânător și șuierat de gloanțe. Mai trecuseră ei prin niște întâmplări în care gloanțele zburaseră la câțiva centimetri.... Privighetoarea își pierdu câteva pene din aripa stângă, iar Căprioara se alese cu o rană pe șoldul drept. Dar se vindecase și, cu timpul, uitaseră și rănilile.

De data asta, însă, știau că urma o despărțire. Căprioara era tot mai tristă și ochii i se umezeau tot mai des când își auzea prietena cântăreață. Îi era teamă pentru mica ei prietenă – câte păsări nu se mai întorc în anul următor? – și se gândea cât de mult îi va lipsi cântecul ei.

În seara dinaintea plecării, cele două prietene se întâlniră pentru obișnuita lor plimbare. Privighetoarea nu voi să zboare. În schimb, se așeză pe spatele prietenei ei și se plimbară așa, în tăcere, până ce zăvoiul se cufundă în umbră.

La un moment dat, Privighetoarea își opri prietena, o privi lung și îi spuse: – Să fii sigură că mă voi întoarce!

Nu se auzi niciun răspuns, dar promisiunea aceea căzu ca-ntr-un pământ reavăn în sufletul ciutei.

Mai merseră împreună până la marginea zăvoiului unde Privighetoarea se întâlnește cu celelalte surate alături de care urma să-și încerce puterile în zborul spre meleaguri mai calde. Se ridică în zbor cât să-și mai privească o dată prietena, scoase cel mai dulce tril, apoi se înalță în văzduh. Avea drumul ei și trebuia să-l urmeze. Stolul de păsări mai dădu o dată ocol zăvoiului, apoi se pierdu în depărtările albastre.

Luna tocmai răsărise și își așeza hainele argintii când, privind spre zăvoi, a văzut o siluetă în mijlocul luminișului. Își întinse o rază și coborî să vadă cine rămăsese treaz. În vârful tufișului de mure se opri. Atunci, ciuta din iarbă întoarse capul și privi ciobul de lună curios. Luna o recunoscuse și își îndulci razele: – De ce ești singură? Ooo... a plecat. Înțeleg.....Se va întoarce la primăvară, să știi.

Căprioara încuviință din cap.

– Ți-e tare dragă, nu-i așa?

– ....

Luna o privi cu duioșie, o înveli în argintul ei și se înalță pe boltă să-și ia în stăpânire crângul.

Ochii Căprioarei rămaseră ațintiți spre răsărit, calzi și umezi.

O COMOARĂ

Ai simțit vreodată că Dumnezeu ți-a rămas dator? Da, sună șocant, dar dacă Îl consider Prietenul meu, înseamnă că pot să fiu absolut sinceră cu El. Dacă te-ai regăsit în întrebarea de început, poate că gândurile mele sunt și pentru tine.

Privim de multe ori în jurul nostru și suntem atinși de boala nemiloasă a comparației: de ce el are parte de tot ce mi-am dorit eu de atâta timp? De ce pentru mine nu se poate? Și-așa, gândul că deși tu ți-ai făcut datorita, Dumnezeu a rămas pe minus cu binecuvântările în ceea ce te privește se furișează asemenea Șarpelui. Știu. Te înțeleg. Am fost acolo.

Înainte să mă botez, am scris pe prima pagină a Bibliei mele următoarele cuvinte: *Voi face tot ceea ce îmi ceri, având încredere că vei avea grijă de toate nevoile mele.* Și viața mea cu Dumnezeu s-a desfășurat sub convingerea aceasta: că El, ca un Tată bun, nu lipsește de niciun bine pe cei ce duc o viață fără prihană. (Psalmi 84:11)

Privind la cei din jurul meu, mi se părea că viața mea e atât de onorabilă. Doar că nu știam că priveam în oglinda greșită. Viața mea perfectă nu era decât haina mânjită a îndreptăririi că sunt mai bună decât semenul meu. Eram asemenea vameșului care se laudă cu modestia lui – amară ironie.

Când am înțeles cât de departe eram de ceea ce credeam despre mine, s-au năruit toate realizările mele. Valorau cât o hârtie înmuiață în apă.

Dar El, El nu mi-a luat în seamă nebunia. El a rămas Cine a fost mereu, ajutându-mă să devin ceea ce El văzuse în mine. Și câtă răbdare a avut....

Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb; de aceea, voi, copiii ai lui Iacov, n-ați fost nimiciți. Din vremea părinților voștri voi v-ați abătut de la poruncile Mele și nu le-ați păzit. Întoarceți-vă la Mine, și Mă voi întoarce și Eu la voi, zice Domnul oștirilor. Dar voi întrebați: „În ce trebuie să ne întoarcem?”

Cuvintele voastre sunt aspre împotriva Mea, zice Domnul. Și mai întrebați: „Ce-am spus noi împotriva Ta?”

Ați zis: „Degeaba slujim lui Dumnezeu; și ce am câștigat dacă am păzit poruncile Lui și am umblat triști înaintea Domnului oștirilor? Acum fericim pe cei trufași; da, celor răi le merge bine; da, ei ispitesc pe Dumnezeu și scapă!”

Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui.

Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său care-i slujește. Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește. (Maleahi 3:6-7,13-18)

Abia când am vorbit cu *cei ce se tem de Domnul*, am înțeles că priveam prin ochelarii greșiți.

Abia când am văzut că sunt un biet fir de praf, am primit statutul de fică de rege.
Abia când m-am văzut fără nicio valoare, El a putut să-mi spună că eram o comoară.

(nu) Sunt eu (după Matei 26:22)

O, Doamne, spune azi că nu sunt eu,
Că nu mi-e sufletul așa de-ntunecat,
Că fapta mea e bună precum cred,
Că nu trădez pe Cel Ce m-a salvat....

O, Doamne, spune azi că nu sunt eu
Cel ce se roagă plin de îngâmfare,
Dar ce disprețuiește pe săraci
Și-n mâna cui nu este alinare....

O, Doamne, spune azi că nu sunt eu
Cel ce-și dorește locul de onoare,
Cel ce cu foc și-ar mistui semenul său
Și-ar crede că Îți face Ție o favoare...

O, Doamne, spune azi că nu sunt eu
Cel care Te va lepăda atât de rău,
Cel care va dormi când Tu agonizezi
Și nu va sta de veghe lângă Domnul său....

O, Doamne, spune azi că nu sunt eu
Sau spune-mi că sunt tot ce m-am temut:
Un trădător pe care îl primești
Și pentru care-ai dat tot ce-ai avut.

DĂRUIND ȘTAFETA

Prof. Claudia-Maria Enache

*Cel mai bun lucru pe care îl poate face o ființă umană este
să ajute o altă ființă umană să știe mai multe.*

Charlie Munger

Charlie Munger, vicepreședintele Berkshire Hathaway și mâna dreaptă a lui Warren Buffett, s-a născut pe 1 ianuarie 1924 și a murit marți, 28 noiembrie 2023, la vârsta de 99 de ani. Cine a fost Charlie Munger și de ce este important ca eu să scriu – și voi să citiți despre el?

Charles Thomas Munger, cunoscut drept *Charlie*, s-a născut la 1 ianuarie 1924, în Omaha, Nebraska. Munger a servit în armata americană, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, după ce a părăsit Universitatea din Michigan în 1943, la vârsta de 19 ani. După război, Munger a urmat cursurile Facultății de Drept de la Harvard, pe care a absolvit-o cu onoruri în 1948 și s-a mutat în sudul Californiei, unde a practicat dreptul imobiliar. Wall Street a deplâns dispariția lui Munger datorită parcursului său uimitor la Berkshire Hathaway. *Berkshire Hathaway nu ar fi putut fi construită până la statutul său actual fără inspirația, înțelepciunea și participarea lui Charlie.*, a declarat directorul general Warren Buffett în comunicat. *Timp de atâtea decenii, cei doi au condus o putere de investiții care a îmbunătățit semnificativ viețile atâtor oameni... și, în acest proces, au demonstrat în mod repetat măiestria colaborării, a sinergiilor și a bunului simț.* - a afirmat Mohamed El-Erian, consilierul economic șef al Allianz, într-o postare pe X. Munger era cunoscut ca un investitor de succes, averea sa netă fiind estimată la 2,6 miliarde de dolari, potrivit Forbes, și era renumit pentru ideile sale pragmatice despre viață. În 2019, Munger a împărtășit câteva dintre secretele sale pentru CNBC, secrete pe care vă propun să le descoperim acum.

A fost .... A absolvit... Era cunoscut ca un... Ce cuprinde o viață de om – 99 de ani de viață? Ce poate cuprinde? Ce reușite - ce nereușite, ce idealuri, ce principii de viață – într-un cuvânt, ce testament al valorilor lasă în urmă 99 de ani de existență umană?

Fiecare dintre noi suntem îndrumați în copilărie, încercăm să cucerim lumea în tinerețe, adunăm experiență - și rutină - la maturitate și devenim mai înțelepți și mai răbdători pe măsură ce anii trec. Trăgând linie și adunând, rezultă un set de valori în care credem și pe care cel mai adesea îl transmitem mai departe, ca într-un joc de ștafetă, celor care vin după noi și pe care, la rândul nostru, încercăm să-i modelăm, să-i îndrumăm. În cazul celor mai

mulți dintre noi, moștenirea transmisă e ca o carte nescrisă, ca o poezie nerostită, care doar se dăltuiește în ființa umană, fără să capete însă contur de frază sau zicere. Pentru că cei mai mulți dintre noi nu ne încumetăm să lăsăm scris despre valorile în care am crezut sau despre principiile pe care le-am aplicat ca să depășim cu bine greutățile. Cel mai adesea, cu mai multă sau mai puțină abilitate, transmitem moștenirea noastră generației care vine după noi, doar sub formă orală, adunată în sfaturi, interdicții, permisiuni sau îndrumări. Dar nu lăsăm (aproape) nimic scris.

Charlie Munger a lăsat celor mai tineri decât el un set de 6 idei practice. De altfel, cel care era cunoscut ca fiind mâna dreaptă a lui Warren Buffett, Munger, era renumit pentru ideile sale pragmatice despre viață.

Iată cele 6 sfaturi ale lui Munger pentru o viață lungă și fericită:

1. Să nu fii invidios!

Munger a avertizat zeci de ani despre pericolele invidiei. Într-un discurs pe care l-a ținut absolvenților de la Harvard în 1986, Munger a spus că invidia *se alătură chimicalelor pentru a câștiga un fel de preț cantitativ pentru a provoca mizerie*. De atunci a tot repetat același lucru în anii care au urmat. La întâlnirea anuală din 2022 a Daily Journal, când Munger era director, a spus: *Lumea nu este condusă de lăcomie. Este condusă de invidie*.

La un astfel de sfat nu se mai poate adauga niciun comentariu. De folos ar fi poate să ne amintim o recomandare cu mult mai veche, scripturistică, din Deuteronom 23.6, care spune: *Să nu-ți pese nici de propășirea lor, nici de bunăstarea lor, toata viața ta, pe vecie*. Spus pe scurt – să nu fii invidios!

2. Evită resentimentele!

În discursul său din 1986, Munger i-a avertizat pe absolvenți și cu privire la resentimente. *Nu pot să îți le recomand decât dacă îți dorești mizerie*. – a spus el. Munger însuși a avut o viață dificilă, inclusiv cu un divorț, orbire parțială și moartea unui fiu. Totuși, deși nu i-a fost ușor, s-a străduit să procedeze după cum îi sfătuia pe ceilalți – să evite resentimentele.

Vă propun din nou un scurt popas scripturistic. Poate că nu e ușor să eviți resentimentele, dar e o cerință biblică. Apostolul Pavel scrie în Efeseni 4.31: *Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru*. Cum ar fi o astfel de societate?! Vă puteți imagina?

3. Nu cheltui peste venituri!

La adunarea anuală a acționarilor Berkshire Hathaway, din mai 2022, Munger a oferit câteva sfaturi financiare. *Este atât de simplu să cheltuiești mai puțin decât câștigi și să investești inteligent*. – a declarat el. El a remarcat, de asemenea, că este important să evitați oamenii și activitățile toxice, să continuați să învățați și să practicați gratificarea amânată. *Dacă faci toate aceste lucruri, este aproape sigur că vei reuși. Dacă nu o faci, vei avea nevoie de mult noroc*.

4. Rămâi vesel, în ciuda necazurilor!

Munger s-a confruntat cu siguranță cu provocări – dar el a spus pentru

CNBC, în 2019, că *a rămâne vesel este un lucru înțelept de făcut*. Pentru a rămâne vesel, Munger a spus că este esențial să renunți la emoțiile negative.

Poți fi vesel atunci când ești absolut cufundat în ură profundă și resentimente? Bineînțeles că nu poți. Deci, de ce ai accepta asta? – a spus Munger pentru CNBC. Vă aduceți aminte ce spune Biblia în această privință? *O inimă veselă înseninează fața, dar, când inima este tristă, duhul este mâhnit. Și: O inimă veselă este un bun leac, dar un duh mâhnit usucă oasele.* Proverbe 15.13; 17.22.

5. Să ai legături cu oameni de încredere!

Munger consideră că apropierea de oameni de încredere - și evitarea oamenilor toxici - este parte a succesului său. Unul dintre cei mai de încredere oameni din viața lui Munger a fost, desigur, Warren Buffet. Cei doi s-au întâlnit pentru prima dată în orașul lor natal, Omaha, în 1959 și au împărtășit o prietenie care a durat mai bine de 60 de ani.

Știți cum suna sfatul biblic în această privință? *De aceea, tu să umbli pe calea oamenilor de bine și să ții cărările celor neprihăniți.* Proverbe 2.20.

6. Fă ceea ce ar trebui să faci!

Munger a mai spus și *Să petreci fiecare zi încercând să fii puțin mai înțelept decât erai când te-ai trezit!*, precum și că *Cel mai bun lucru pe care îl poate face o ființă umană este să ajute o altă ființă umană să știe mai multe. Căci înțelepciunea prețuiește mai mult decât mărgăritarele și niciun lucru de preț nu se poate asemui cu ea.* Proverbe 8.11.

La final, te-aș ruga pe tine, dragă cititorule, să încerci un exercițiu de scriere, Da, pe tine te rog! Și într-adevăr, e vorba de un exercitiu de scriere pe care tu să îl încerci, de această dată. Acum, dacă se poate, nu mai târziu! Ia o hârtie și un pix și încearcă să scrii propriul tău set de valori în care crezi! Două, zece sau mai multe idei - principii de viață. Vei vedea ce frumoase sunt lucrurile în care crezi, câtă forță îți pot da – atunci când sunt ancorate în valorile eterne ale creștinismului autentic. Și astfel vei fi pregătit *să ajuti o altă ființă umană să știe mai multe.* Vei fi pregătit să poți transmite mai departe ștafeta.

1. Biblia
2. <https://www.digi24.ro/stiri/a-murit-charlie-munger-prietenul-si-partenerul-de-afaceri-al-lui-warren-buffett-miliardarul-avea-99-de-ani-2596909>
3. <https://www.digi24.ro/magazin/6-sfaturi-pentru-o-viata-lunga-si-fericita-de-la-magnatul-charlie-munger-mana-dreapta-a-lui-warren-buffet-2598251>

Hierosolyma est perdita sau Cum să (nu) pierzi Ierusalimul deja

Prof.dr. Iulia Drăghici

VERBA MAGISTRORUM

Azi trebuia să fiu în Ierusalim. Conform biletului meu anulat, care așteaptă acum rambursarea. Nu pot spune că sunt o călătoare ghinionistă, cele mai grave întâmplări fiind amânarea unui zbor de la Helsinki spre Laponia, din cauza unei furtuni de zăpadă¹, pierderea avionului spre casă în Viena² și amânarea unui alt zbor din Islanda spre Norvegia, din cauza erupției unui vulcan³.

De fapt, azi trebuia să fiu în orașul vechi Jaffa, lângă Tel Aviv. Ierusalimul deja l-aș fi bătut cu piciorul trei sau patru zile... Pe această străduță din Jaffa, m-aș fi instagrat într-o ținută adecvată, cu in și perle. (Aici oftez.) Aș fi făcut deja baie în Marea Moartă și aș fi hrănit mierlele, sus, la Masada, așa cum au făcut deja părinții mei. Poate aș fi ajuns, așa cum plănuiam, la Eilat, ca să caut scoici în Marea Roșie. Aș fi văzut deșertul En Gedi și aș fi mâncat și eu iar mango după 15 ani⁴.

Nu e despre mango. Nici despre cât am reușit să văd eu lumea. E despre faptul că deja v-am pierdut pe unii. Cine mai citește ceva care are note de subsol⁵? Sau titlu în latină!.. *Astaghfirullah!!*⁶ Și este despre faptul că am pierdut Ierusalimul.

Acronimul titlului (Hep!) se presupune că era un strigăt scos de cruciați și înseamnă *Ierusalimul este pierdut*. E foarte rău că mi s-a întâmplat asta și nu mă consolează (decât puțin) rambursarea biletului. Chiar e foarte trist să ai, practic, bagajul gata, banii schimbați și ochii mari ca să încapă toate frumusețile despre care ai citit... și să nu mai pleci. Cred că mai rău ar fi fost să nu pot pleca din cauza mea.

Dar, vedeți, nu sunt niciodată eu vinovată, ci furtunile de zăpadă, vulcanii și războiul.

Sau voi, că deja v-ați reîntors la telefon. Și veți pierde și voi Ierusalimul. Unii din cauză că nu se vede de la voi. Alții pentru că nu credeți că străduța asta din Jaffa există. Sau imaginile, splendide, spre mare. Și toți pentru că deja ne-am obișnuit să ne pară rău după ceva atunci când nu mai este, când l-am pierdut. (Din disperare de cauză, ultima frază nu are sens.)

Dar vă spun că eu nu voi pierde Ierusalimul! Pentru că nu vreau să-l pierd. Punct! Am casă deja acolo⁷. Am deja viză pentru Ierusalimul ceresc⁸. Și știu ce să fac. Hai!

¹ Nu mai știu cu ce companie zburam, dar era una mare, așa că ne-au tratat ca pe regine (eram cu Delia, sora mea și cu Andreea, o colegă profă de engleză cu care mergeam la Lapland University), ducându-ne să așteptăm reluarea zborurilor la un hotel de 4 stele, de lângă Helsinki.

² Am bătut, inutil, orice record de viteză împreună cu sora mea. Nu am știut că bagajele vor fi preluate automat de cei de pe următorul zbor și am mers să le luăm noi. Nu am pierdut bagajele, dar zborul, da. Partea bună a fost că nu a trebuit să luăm noi alt bilet la Taron (compania zborului pierdut); s-a rezolvat cumva și ne-am întors cu Austrian Airlines.

³ Nu, nu era cel cu nume imposibil, Eyjafjallajökull, ci Grímsvötn, cel mai activ vulcan din Islanda, care a erupt duminică, 21 mai 2011, când aveam eu zbor spre Oslo. Am ajuns pe un zbor de noapte și de atunci am rămas cu frică de avion, au fost turbulențe mari din cauza cenușii vulcanice, plus că avionul a ocolit zona vulcanului și zborul a durat mai mult.

⁴ Nu am putut să mai mănânc mango aici, după ce am mâncat la mama lui, în Nicaragua, diferența e colosală.

⁵ Dacă ai ajuns până aici, vezi că ești șoarece de subsol, pardon, de bibliotecă. Posibil să ai și față de tocilar, dacă ai ochelari de citit... :p

⁶ Asta e o interjecție în turcă, provenită din arabă, echivalentă cu a-și face cruce .

⁷ Ioan 14:1-3 *Să nu vi se turbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. **Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.** Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.*

⁸ Apocalipsa 21: 2, 3 - *Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.”*

PROSTIA DORITĂ

Prof. Doina Coconu

Imaginează-ți că ești martorul nevăzut al următoarei scene: 15-20 de oameni grupați, așteptând să afle ce are de spus o altă persoană. Aceasta este separată de toți ceilalți, ca un dirijor în fața unui cor. Iar *dirijorul* spune următoarele cuvinte:

Proverbele 9:4

Cine este prost să vină încoace! ...

(Să presupunem că asta nu înseamnă că *dirijorul* se consideră parte din viitorul grup!)

Să plecăm de la posibilitatea de a le auzi gândurile. Și mai adăugăm un detaliu: unii dintre ei se cunosc. De mai mult sau de mai puțin timp. Ce crezi că ai auzi?

1. Cum ar fi fețele lor: surprinse, ar exprima ironia, jignirea?
2. Poate că, brusc, privirile s-ar îndrepta mai discret, mai direct, în jur? Poate că cineva crede că știe cine ar trebui să iasă în față?
3. Poate cineva ar gândi: *Asta-i bună, cum o să iasă cineva în față?! ...De-asta am venit aici? Stupid! Dar nici nu pot pleca încă. Aștept să se disipe subiectul. Să nu par...*
4. Poate niște fețe exprimă nesiguranță? *Oare cum arăt?* Și cineva, discret, își face telefonul oglindă ?...
5. Ar ieși cineva în față? Ar fi o problemă. Dacă te suspectezi de... prostie:
  - a. Trebuie stabilit sensul acestei stări. Care sunt caracteristicile acesteia, cine le stabilește?
  - b. Mai poți fi numit astfel... dacă ai identificat problema?
6. Există o situație în care să te declari prost și să ieși în față cu recunoștință la adresa Cerului?
7. Etc.

De ce nu reacționează bine un om când este făcut prost? De ce se supără? Dacă știe că nu e așa, ce-i pasă? Și dacă un om este făcut prost și așa crede și el, poate spune: *Uite, s-au prins și alții. E clar, trebuie să fac ceva, să schimb această situație!* E un moment bun de a lua o decizie salvatoare, nu?

Dacă tot este considerat prost, de ce omul nu face nimic? E prea mult efort pentru a trece în grupul celor deștepți, înțelepți? Se consideră o cauză pierdută? Care poate fi răspunsul?

Matei 5:22

Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecării; și oricine va zice fratelui său: „Prostule!” va cădea sub pedeapsa soborului;

...

Se contrazice Biblia? Așa pare, dacă citești cele două texte din Proverbe și din Matei. Dar asta e doar o problemă de traducere în limba română. Iar în limba română trebuie avută în vedere evoluția sensului acestui cuvânt: **prost/ prostie**.

Etimologic, cuvântul **prost** provine dintr-o limbă de origine slavonă. Cu sensul de *neștiutor, simplu, fără educație*. Și, nu-i așa, nu le putem cunoaște pe toate. Dar neștiința poate fi tratată. Și nu avem de ce să ne șifonăm. Ne apucăm de învățat și scăpăm de necaz. Dar la acest cuvânt s-au atașat alte sensuri care pun în dificultate imaginea de sine și socială a unui om. Și ce n-ar face mulți oameni pentru imaginea lor? Unii doar în aparența exterioară investesc. Și se aleg, la final, cu atâta goliciune...

În **Matei 5,22**, este folosit cuvântul **paká**. Înseamnă *gol, lipsit de minte* etc. Contextul ar putea să evidențieze tratarea cu dispreț a cuiva.

În **Ap. 3,17**, este folosit un alt cuvânt cu sensul de gol: **γυμνός**. Aici este surprinsă goliciunea vinovată, dată în vileag, descoperită. Dar de care omul nu este conștient. Din cauza orbirii spirituale, a mândriei, a unei autoevaluări greșite etc.

În **Pv.9,4**, este folosit cuvântul: **פֶּתִי** (simplu).

Cred că este o diferență între o minte needucată, simplă și *goliciunea* vinovată, dată în vileag. Iar intervenția Domnului Hristos poate că vizează rolul necuvenit de judecător pe care și-l poate asuma cineva. Dar toate acestea sunt doar un început de analiză și nu are în vedere decât situația pe orizontală. Pe verticală e mai simplu. Există un motiv pentru care aș dori să pot ieși în față la invitația din Pv. 9,4:

Romani 16:19

Cât despre voi, ascultarea voastră este cunoscută de toți. Mă bucur dar de voi și doresc să fiți înțelepți în ce privește binele și proști în ce privește răul.

Unii se laudă cu inteligența, cu înțelepciunea lor, unii cu imaginea lor. Dar cel care e prost în ce privește răul nu are nimic de spus, doar de demonstrat ce poate face harul de Sus. Ce minune să dorești ca Dumnezeu să șteargă orice amintire a răului din propria ființă! Asta înseamnă restabilirea completă a Chipului Său. Și atunci, ca în Matei 6,33, toate celelalte efecte vor veni de la sine.

Ce gând, să nu mă mai incomodeze gândul că nu știu, pentru că pot învăța și că răul o să dispară definitiv din amintire, ca și cum n-ar fi fost niciodată.

Ca să vezi că există și un soi de prostie... de dorit.

EMOTII, IMAGINI, LIMBAJ ȘI VIOLENȚĂ

Prof. Laurențiu Bastoreală

Alegerile parlamentare din 19 noiembrie 1946 au fost cele prin care Partidul Comunist din România, ajutat de URSS, și-a legitimat puterea preluată la 6 martie 1945. Campania electorală a fost cea mai agresivă și plină de abuzuri din toata istoria României, chiar în comparație cu perioada interbelică, în care democrația era plină de defecte, având campanii electorale cu momente de violență fizică și de limbaj, uneori cu abuzuri grave din partea puterii, cu *ajustari* ale procentelor rezultatelor sau cu morți și răniți, dar nicio dată nu se ajungea la eliminarea programată a adversarilor. Alegerile în perioada interbelică s-au desfășurat în general în cursul săptămânii, de luni până sâmbata, iar dacă cele din 1946 au fost marți, nu era nimic ieșit din comun.

Principalele organizații politice lansate în cursa electorală au fost:

1. de partea guvernului Petru Groza, instalat de reprezentantul sovietic la 6 martie 1945, B.P.D. (Blocul Partidelor Democratice), în care P. Comunist conducea alte formațiuni desprinse, prin metoda *divide et impera*, din partidele democratice istorice, adversare: Partidul Național Liberal – Gh. Tătărescu, P. Național Tărănesc - Anton Alexandrescu, P. Social Democrat, Frontul Plugarilor, Uniunea Patrioților, Comitetul Democratic Evreiesc;

2. de partea opoziției, partidele cu adevărat democratice, au fost partidele istorice: Partidul Național Liberal (Dinu Bratianu), P. Național Țăranesc (Iuliu Maniu și Ion Mihalache), P. Social Democrat Independent (Constantin Titel Petrescu). Să nu uităm: comuniștii se considerau *adevărații democrați* și voiau să instaureze o *democrație populară*, fără să conștientizeze pleonasmul. Mai târziu, bancurile românilor spuneau că diferența între democrație și democrația populară este că diferența între un scaun și un scaun electric.

La 27 iulie 1946, s-a publicat decizia de constituire a Comisiei Electorale Centrale, care a întocmit și publicat, la 15 august, tabloul cu semnele electorale reprezentând obiecte și figuri geometrice: B.P.D. - soarele, P.C.R. - secera și ciocanul, P.S.D. – triunghi echilateral, P.N.L. - Tătărescu – o linie dreaptă, P.N.Ț. A. Alexandrescu – cercul, P.N.P. - plus, Frontul Plugarilor – secera, P.N.Ț. Maniu – ochiul, P.N.L. Brătianu – o linie verticală și una orizontală în unghi drept.

O metodă utilizată de guvernul comunist în 1946 este *agresiva campanie de presă* prin care se urmărește crearea unei imagini dezumanizate despre cei din partidele de opoziție, folosind exagerările și minciunile integrale. Se dorește fixarea adversarilor politici în anumite clișee care să sugereze tablouri audio-vizuale și să impresioneze puternic opinia publică. Metoda era bine gândită, căci, după cum observa Hannah Arendt în lucrarea *Originile totalitarismului*, *Masele nu se încred în ceea ce văd direct, ci mai degrabă sunt convinse de coerența unui sistem. Repetarea oarecum exagerată are doar rolul de a convinge de consecvența în timp a afirmațiilor*. Această consecvență și coerență există, căci tablourile oferă perspectiva unei scări care coboară până la dezumanizare. Așa sunt prezentați în presa centrală adversarii guvernului, iar titlurile și conținutul articolelor reflectă adesea această idee prin formulări specifice. Presa creează de la început o dihotomie ireversibilă împărțind societatea în tabere antagonice – *o lume a trecutului, a întunericului*,

a reacțiunii, a urii și despotismului, care va trebui înlăturată prin votarea „Soarelui” de către o lume a viitorului, a binelui, a dreptății sociale, a libertății și prosperității. Afirmatia că începe o nouă eră, care va aduce numai bine și salvare, în comparație cu un trecut plin de rele, se încadrează într-o formă clasică de mesianism politic și este adesea utilizată de cei care vor să instaureze un regim de dictatură.

Partidele de opoziție sunt prezentate ca dezbinat, fără aderenți și pline de contradicții, frământate de *o luptă meschină și haos*, în comparație cu *unitatea și coeziunea ce s-a dovedit de nezdruccinat* în tabăra B.P.D. Cei din partidele istorice sunt considerați *sabotorii și speculanții din umbră, agățați ca niște paraziți de pulpana clicilor imperialiste străine*. Despre Iuliu Maniu se afirmă că este *printre marii rechini ai capitalului parazitar, printre capii oligarhiei, posedând 8 mine de aur în România, una singură echivalând cu jumătate din bugetul țării în 1934*. Minciunile presei B.P.D. nu puteau fi susținute de nicio dovadă!

În altă parte, se spune că sunt *tâlhari care se îmbuibă din lipsurile și greutățile celor mulți, pe spinarea oamenilor nevoiași, ceea ce i-ar face, susține presa guvernamentală, să fie cuprinși de o tot mai întinsă și tot mai grozavă panică, sunt paralizați de teama de mase, căci se manifesta frica de urne*. Din aceste considerente, ziarele se întrec în a prezenta noi și noi descoperiri de *arme și muniții la maniști*. Exagerările continuă cu afirmatia că *În Banat maniștii au ieșit la drumul mare cu cuțitele, ciomegele, răngile de fier și revolverele*.

Coborâți mereu pe scara degradării prin această succesiune de imagini, opoziții sunt cuprinși de *furie oarbă*, până la canibalism. De acest lucru vrea să ne convingă *Scânteia* din 9 octombrie, care relatează: *La Bucecea, Botoșani, în plină zi, în timp ce gospodarii își vedeau pașnic de treburile și necazurile lor, a apărut un canibal, în carne și oase, care face parte din tribul manist local, pe nume Dumitru Lăzăriuc*. Acesta intră într-un conflict cu *un cetățean oarecare, cu care avea divergențe mai mult sau mai puțin politice și căruia îi smulge o ureche, pe care mai apoi, pentru a nu exista corp delict, la sediul poliției, profitând de un moment de neatenție, a înfulecat-o hulpav*. Distanța dintre un canibal și alte niveluri de animalitate este evident prea mică pentru a fi în continuare frapați de degradarea continuă a imaginii adversarului politic, care trebuie stârpit fără cruțare. Miron Constantinescu scrie pe prima pagină din *Scânteia*: *Bușnițele și șerpii lui Brătianu țipau amenințător din întuneric, lupii sângeroși ai lui Maniu lătrau și mușcau ieșind din vizuinile lor. Dar poporul și-a hotărât soarta în mod liber! Și dacă degradarea imaginii adversarului pare să fi atins aici limita, imaginația discursului politic nu se oprește, căci de la *regnul animal* se poate coborâ spre *regnul vegetal*, pentru a se pregăti astfel o distrugere totală opozantului. Petru Groza afirmă că: *Vom duce lupta înainte, până vom smulge din rădăcini și ultima buruiiană de reacțiune, de șovinism și de ură din această minunată țară, din această minunată grădină care se numește România*.*

Realitatea faptelor va confirma punerea în practică a unor idei exprimate printr-un limbaj violent într-o imaginație ce depășește limita normalului. Abundența de adjective cu tentă radicală este uluitoare, rolul acestora fiind de a îmbrăca în totalitate realitatea. Ele sunt plasate lângă substantive foarte sugestive și care alimentează sentimentele plebei ce trebuie manipulată, născând reacțiile dorite de vorbitor. Câteva exemple cu expresiile ce revin obsedant sunt relevante, cu mențiunea că numărul lor este infinit mai mare. Avem

astfel în față o bandă de reacționari, plini de ambiții și putregai, care în furia lor oarbă, provoacă înveninare și incidente sângeroase, tâlhari care se îmbuibă, înarmați până în dinți și care în legătură cu reacțiunea mondială, doresc să năruiască democrația, să măcelărească muncitorii prin mașinațiuni criminale. Opozanții sunt izolați de mase și derutați, se scufundă în propria neputință, fără vlagă, într-un proces de descompunere continuu, tremurând de teamă în fața maselor. Pentru aceste motive, ziua de 19 noiembrie trebuie să însemne o nimicire, să fie zdrobiți în alegeri, să se termine pentru totdeauna cu ei, să li se dea răspunsul cuvenit, căci poporul le va intezice să mai rostescă măcar un cuvânt în numele lui și le va tăia ghearele votând Soarele.

Un fenomen interesant de observat este tenta profetică a discursului de tip totalitar, care se regăsește în presa guvernamentală din campania electorală din 1946. De acest gen de profetie s-a folosit și Hitler când a planificat Holocaustul și Al Doilea Război Mondial. Hannah Arendt remarcă faptul că *forma profeției infailibile este foarte importantă, aceasta constituind în final cel mai bun alibi pentru crimele ce urmează să se producă*. Partidele de opoziție își desfășoară activitatea pe linia morții, sunt moarte sau muribunde, căci sunt lovite de *decădere morală, degenerare politică și moarte civilă, niște strigoi ce vor fi nimiciți de victoria B.P.D.* Poporul va trebui să înmormânteze definitiv acest trecut. Prin vocea unei delegate din Transilvania, se afirma: *Femeile își vor face datoria. Ne vom ridica împotriva acestor dușmani și îi vom doborâ votând Soarele*. După alegeri, presa B.P.D. va constata cu satisfacție și în același limbaj că opozanții *au primit o lovitură mortală*.

Paralel cu aceste imagini prezentate publicului, în discuțiile dintre ei, membrii F.N.D. (prima organizație de masă creată de comuniști, înaintea B.P.D.) recunoșteau de mult valoarea oamenilor politici cu care se confruntau. Maniu era considerat *un om care are greutate electorală și este reprezentantul Ardealului. El trebuie izolat!*, susține Șerban Voinea în 1945, iar P. Groza avertiza de pericolul de a-l *zgândări prea mult pe același Iuliu Maniu*.

În același timp, ziarele au și rolul de a propune modele comportamentale poporului. Astfel, este interesantă educația, îmbrăcată în haina de culturalizare istorică, ce se face femeilor românce în *Scânteia ilustrată*. Sub titlul *Figuri de femei*, sunt prezentate câteva celebre personaje din trecut. Cleopatra este prezentată ca *o regină care și-a apărut și a murit pentru țară, căutând să se împotrivescă poftelor imperialiste ale împăraților romani* (sic!); Teodora din Bizanț este *o diplomată subtilă, care utilizează cu artă otrava când interesele superioare de stat i-o cereau*, iar Lucreția Borgia *utilizează cu egală îndemânare pumnul și intriga politică pentru a face să primeze dreptul țării ei*. În contextul luptei electorale, femeile sunt astfel chemate să urmeze exemplul *strălucitelor înaintașe pentru a combate reacțiunea și a contribui la gospodărirea statului*.

Ziarele guvernamentale folosesc și *caricaturile* pentru a blama opoziția și a incita populația împotriva *reacționarilor*. Serii întregi de caricaturi din *România Liberă* vizează pe Iuliu Maniu și pe Dinu Brătianu prezentați ca înspăimântați de popor și de apropierea datei alegerilor sau topindu-se sub razele *Soarelui*, semnul electoral al B.P.D. În *Scânteia* din 9 noiembrie, cei doi lideri de partid sunt înfățișați într-o caricatură topindu-se, în timp ce un muncitor încruntat, cu pumnul strâns, pune ștampila pe lista B.P.D. Evident toată această campanie de presă urmărea să învenineze atmosfera, să incite și în același timp să

discrediteze și să descurajeze opoziția. Crearea unei imagini degradante și dezumanizante despre cineva generează natural sentimente de ură și ușurează actul de violență împotriva acelei persoane. Limbajul campaniei electorale din 1946 poate fi comparat cu limbajul naziștilor, care, în timpul Holocaustului, nu considerau că omoară oameni, ci *înlătură paraziți*.

Odată legitimat la putere, printr-un proces electoral fraudulos, Partidul Comunist a impus monopartidismul, a restrâns libertatea religioasă, a chinuit sau ucis milioane de oameni și a impus o dictatură totalitară, care a urmărit o oarecare dezvoltare materială, sacrificând muncitori, tărani, intelectuali, copii sau bătrâni în aceeași măsură, *în numele poporului* și în numele unui ideal utopic, bazat pe iluzii. Cunoașterea istoriei poate ajuta la prevenirea unor erori, atât la nivel colectiv (*macro*), cât și individual (*micro*).

În zilele noastre, emoțiile sunt adesea generate de imaginile și limbajul din lumea virtuală. Efectele sunt la fel de rele sau poate mult mai rele, fiind răspândite către mai multe persoane. Emoțiile și instinctele pot genera gânduri de răzbunare, acestea pot duce la cuvinte sau atitudini disprețuitoare sau violente, care în prezent sunt numite **bullying**. **RESPECTUL și ÎNTRAJUTORAREA ajută decisiv la dezvoltarea membrilor societății; DISPREȚUL și BATJOCURA duc la autodistrugerea societății.** Disprețul și indiferența elitei politico-economice față de cei săraci și fără acces la educație, din Europa secolului al XIX-lea, au contribuit hotărâtor la apariția și răspândirea ideologiei comuniste, bazate pe minciună, violență și răzbunare. Incitarea la ură era ceva legal cu zeci de ani în urmă în Europa și încă mai este pe mai mult de jumătate din suprafața planetei. Tragediile istoriei precum totalitarismele, Holocaustul, masacrele, persecuțiile și altele pot reveni în orice moment pe continentul nostru, pentru că *somnul rațiunii produce monștri* (Francisco Goya). Rațiunea este chemată să domine emoțiile, instinctele și sentimentele, să oprească răspândirea și escaladarea, indiferent că este în format fizic sau virtual. În prima carte a Bibliei, Geneza, Cain este avertizat să își stăpânească emoțiile și instinctele: *Pentru ce te-ai mâniat și pentru ce ți s-a posomorât fața? Dacă faci bine, vei fi bine primit, dar, dacă faci rău, păcatul pândește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești.* Cel care începe să gândească degradant despre o persoană și are gânduri de răzbunare să își amintească ce zice Apostolul Pavel în Epistola către Romani, cap 12,10.19: *Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățască. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia. Nu vă răzbunați singuri, ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: „Răzbuinarea este a Mea; Eu voi răsplăti.”, zice Domnul.*

CĂLĂTORIA ÎN VIATĂ

Prof. Cristian Manase

VERBA MAGISTRORUM

Acum mai bine de 150 de ani, între Oravița și Anina, se construia cea mai veche cale ferată montană din România. La început, era întrebuințată, în special, pentru transportul de cărbuni. Pentru a face o astfel de cale ferată posibilă, a fost nevoie de mult efort din partea constructorilor. Zona era destul de sălbatică, stâncoasă, accidentată. A fost nevoie de construcția a multor viaducte, cantități mari de dinamită au distrus părți din munte pentru a face loc căii ferate. În alte părți, muntele a fost săpat pentru a fi construite tuneluri, foarte multe tuneluri. Sunt 33 de km fascinanți, pe care îi străbați timp de două ore cu un tren care circulă cu o viteză de maxim 20 km/h. Tunelurile sunt însă cu totul speciale, unele fiind atât de strâmte, încât, dacă scoți mâna pe geam, riști să te rănești serios, peretele stâncos fiind la doar câțiva centimetri de tren. Mai ales în unele tuneluri, cele foarte lungi, întunericul era atât de dens, nicio rază de lumină nevăzându-se nici din față, nici din spate, pentru că tunelul era destul de șerpuit. Cu toate acestea, după câteva minute, lumina era cea care învingea, trenul reușind să iasă încetșor din tunelul întunecat! Cred că sunt mai mult de 15 tuneluri de-a lungul căii ferate, tot atâtea momente în care să savurați intrarea și ieșirea din aceste opere de artă umane, prin care constructorii *au îmblânzit* pur și simplu muntele.

Viața noastră este o călătorie pe care o facem fiecare. Nu avem o distanță foarte mare de parcurs, iar *trenul* nostru pare să meargă cu viteză. Călătoriile unora se termină mai devreme, ale altora mai târziu... Cert este că toți terminăm călătoria la un moment dat! Traseul pare că uneori e ușor, dar de cele mai multe ori apar zone accidentate, prăpăstioase, sălbatice, periculoase... Uneori suntem în pericol să cădem de pe *viaductele* vieții noastre sau să ne răsturnăm în *prăpastiile* de pe margine. Și de multe ori se întâmplă să intrăm în *tuneluri*... *tuneluri* lungi și reci, care par să devină din ce în ce mai înguste, care tind să ne rănească, care par să nu aibă ieșiri, în care nu se vede nicio rază de lumină. *Tuneluri* șerpuite! *Tuneluri* în care întunericul ne învăluie din toate părțile! Necazuri care par să ne doboare, din care nu vedem ieșiri... Dar așa cum trenul acela, ce de-abia se deplasa, reușea să-si facă loc spre lumină, tot așa și noi reușim să ieșim din *tunelurile* întunecate ale vieții noastre. Nu ieșim la lumină pentru că suntem noi tari, invincibili și descurecăreți! Ieșim la lumină pentru că Dumnezeu e Lumina vieții noastre, El e Șina care ne ajută să nu ne abatem de la drum, El e Locomotiva care ne trage și ne scoate din întunericul dens din viața noastră!

Însă dincolo de aspectul personal, de călătoria pe care o avem de înfăptuit fiecare, pare că lumea noastră a intrat într-un *tunel* lung, probabil ultimul, înainte de sosirea în Gara finală! Întunericul a devenit atât de dens în jurul nostru! Întuneric moral, întuneric spiritual... un întuneric de nepătruns! Și lumea pare să nu vadă întunericul!

De multe ori ea numește acest întuneric ca fiind lumină! Lumea s-a obișnuit în întuneric și crede că așa e normal să se desfășoare călătoria! Dar în curând, tunelul se

va sfârși, iar Domnul, Lumina noastră, Se va arăta! Iar cei care iubeau întunericul din *tunel* vor dori să rămână în continuare în întuneric! Vor dori să rămână acolo unde Lumina nu ajunge la ei! Însă pentru cei care s-au săturat de întunericul acestei lumi, pentru cei care iubesc Lumina, ieșirea din tunel va fi prilej de mare bucurie! Domnul va reveni curând și ne va scoate din întunericul acestei lumi! Vei iubi tu Lumina? Te vei bucura că Domnul te scoate din *tunel* și că *trenul* tău va ajunge în Gara Cerului! Sau vei prefera să îți trăiești viața în *tunel* și să crezi că întunericul de acolo este lumina?

Isaia 9:2 Poporul care umbla în întuneric vede o mare lumină; peste cei ce locuiau în țara umbrei morții răsare o lumină.

PERSPECTIVE BIBLICE DESPRE MUZICĂ ÎN VIATA CRESTINULUI

Prof. dr. Mihai Bejinariu

Feriți-vă de orice se pare rău.

1 Tes. 5:22

Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului.

Efes. 5:19

(Ei) Aiurează în sunetul alăutei, se cred iscusiți ca David în instrumentele de muzică.

Amos 6:5

Ci cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun.

1 Tes. 5:21

Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească.

Filip. 4:8

CITATE DIN SCRIERILE SOREI E. WHITE

CARTEA SOLII ALESE

Simțaintelor nu trebuie să li se îngăduie să aibă stăpânire asupra rațiunii nici măcar o singură dată. Există pericolul de a face excese în ceea ce este permis, iar ceea ce nu este permis va conduce cu siguranță pe căi greșite. Dacă nu are loc o lucrare atentă, stăruitoare, inteligentă, solidă ca o stâncă, în promovarea fiecărei idei, a fiecărui principiu și în fiecare cuvântare, sufletele vor fi distruse.

...Mulți presupun că o emoție sau o stare de extaz este dovada prezenței Duhului Sfânt. – (Solii alese, cartea 2, p. 17–18 .)

Satana urăște puterea Duhului Sfânt care însoțește muzica sacră și simpla predicare a Bibliei. El a găsit modalități de a le slăbi influența. El știe că atunci când închinarea poate fi combinată cu o muzică extrem de incitantă, oamenii se vor bucura de muzică și își vor pierde foamea pe care o au pentru predicarea directă a Cuvântului. Chiar dacă Dumnezeu a intenționat ca muzica adevărată să aibă un rol important în închinare, ar fi mai bine să fie eliminată cu totul decât să avem în serviciile noastre religioase un fel nepotrivit de muzică. (vezi Ellen White, Solii alese, vol. 2, p. 36, în orig.).

Când vedem astfel de adunări, putem fi siguri că nu Duhul Sfânt este Cel Care lucrează, deoarece *Duhul Sfânt nu Se descoperă niciodată prin astfel de metode, într-un asemenea **balamuc***. În schimb, putem fi siguri că spiritul care conduce este unul lipsit de sfințenie. *Aceasta este invenția Satanei ca să-și ascundă metodele ingenioase prin care distruge adevărul curat, sincer, înălțător, nobil și sfințitor pentru acest timp. Mai bine să nu amestecăm închinarea cu muzica, decât să folosim instrumente muzicale și să ajungem în situația de a face lucrarea ce mi-a fost arătată [...] că va fi adusă în întâlnirile noastre de tabără. Adevărul pentru acest timp nu are nevoie de nimic de acest fel în lucrarea sa de convertire a sufletelor. Larma sunetelor șochează simțurile și pervertește ceea ce, dacă s-ar face corect, ar deveni o binecuvântare. Puterile agențiilor satanice se îmbină cu vacarmul și zgomotul, pentru a rezulta într-un carnaval, iar această lucrare este numită lucrarea Duhului Sfânt. (Idem).*

Chiar înainte de încheierea timpului de probă (...) vor fi strigăte, muzică, tobe și dans. Simțurile ființelor raționale vor fi atât de confuze, încât nu se va mai putea avea încredere în ele pentru luarea unor decizii corecte. Iar faptul acesta va fi considerat a fi lucrarea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt nu Se descoperă niciodată prin astfel de metode și într-un asemenea **vacarm**. Aceasta este o invenție a lui Satana, cu scopul de a-și acoperi metodele ingenioase de a anula efectul adevărului curat, sincer, înălțător, înnobilitor și sfințitor pentru timpul acesta. (Solii alese, vol. 2, pag. 36.)

CARTEA EVANGHELIZARE

Calitățile muzicii bune: În domeniul cântatului se pot aduce îmbunătățiri mari. Unii cred că, dacă vor cânta mai tare, vor cânta mai bine, dar zgomotul nu este muzică. O muzică bună se aseamănă cu muzica pasărilor — liniștită și melodioasă. (pag.510)

Aparența splendidă, cântatul elevat și muzica instrumentală din biserică nu cheamă cântecele corului îngeresc. În ochii lui Dumnezeu, lucrurile acestea sunt ca niște ramuri ale unui smochin neroditor, care nu aduc nimic altceva decât niște frunze pretențioase. Domnul Hristos caută roade, caută principiile bunătății, ale simpatiei și ale dragostei. Acestea sunt principiile Cerului, iar când ele sunt manifestate în viața făpturilor omenești, chipul lui Hristos se află în noi ca nădejde a slavei noastre. Chiar dacă o adunare este cea mai săracă din țară, lipsită de muzică și de paradă, totuși, dacă are principiile acestea, membrii ei pot să cânte, pentru că bucuria lui Hristos se află în sufletul lor, iar ei pot să ofere această bucurie ca pe o jertfă plăcută lui Dumnezeu. — (Manuscript, pag. 123, 1899.)

Muzica este că hrana fizică. Cultura în care trăim poate fi diferită, gusturile personale pot fi diferite, tocmai de aceea Biblia nu este o carte de muzică sau o colecție de partituri permise sau exemple interzise. Apostolul Pavel vorbește despre hrana jertfită idolilor spunând că unii preferă numai verdețuri, pe când alții ar mânca de toate... *numai nu faceți zadarnică jertfa lui Hristos...* Tocmai asta se întâmplă de foarte multe ori: certuri în biserică pentru gusturi diferite sau accepțiuni culturale diferite. Unii ar purta iconița cu Bach, pe când alții ar asculta orice... Scriptura și Spiritul Profetic oferă numeroase îndemnuri și principii sănătoase cu privire la muzică, fără să intre în detalii muzicale sau cu privire la diverse culturi ori gusturi. Sigur că putem găsi explicații pentru orice preferință am avea.... Mânați de Duhul Domnului, vom discerne întotdeauna conform principiilor sfinte ce este sănătos și curat de ceea ce este stricat. **Asemenea unei mâncări, nu gusturile se pun în discuție, nu avem de ce să ne certăm și să ne acuzăm pentru preferințe personale, ci să evităm mâncarea care este stricată, nesănătoasă sau chiar otrăvită. Putem asculta orice dorim din muzica sănătoasă, putem cânta orice dorim din muzica bună de cântat pentru minte și trup.**

Care este muzica bună și sănătoasă? Atât de multe oferte, atâta inflație de muzică pe internet, atât de multă confuzie... Apelăm la specialiști ca o ultimă soluție, însă... de cele mai multe ori părerile acestora se contrazic.... Cuvântul Domnului, scrierile sorei White și permanenta îndrumare a Duhului Sfânt ne vor călăuzi în alegerile muzicale spre a discerne bine ceea ce este folositor de ceea ce poate înșela. Adeseori asistăm la redeșteptări și evenimente muzicale emoționante doar pentru a ne afunda tot mai mult, înșelați fiind de o stare de exaltare emoțională, de lacrimi și manifestări senzoriale vecine cu nebunia. Pe când roada Duhului este.... Atât de clar putem vedea, atât de limpede... este muzica pe care o ascult parte a roadelor Duhului Sfânt? **Este ea blândă, înfrântă, modestă, plină de pace și de bucurie simplă și curată?** Nu vorbesc aici despre cuvinte! Limbajul verbal este altul decât cel muzical! Muzica bună are propriul ei discurs, mesaj și, mai mult, puterea ei stă în faptul că poate augmenta, intensifica emoțiile și trăirile sănătoase, iar muzica nebună poate duce la nebunie și manifestări posedate pe cei care nu sunt mânați de Duhul Domnului și se hrănesc din izvorul ei.

De fapt, muzica determină reacții, manifestări specifice, ea se adresează fie rațiunii – prin complexitatea limbajului, ineditul arhitectural al construcțiilor formei muzicale, prin sintaxă etc, fie excită și exacerbează latura emoțională, senzorială. **Manifestările asociate sunt determinate - ca răspuns la ritmul, armonia și melodia muzicii pe care o ascult, nu doar că sunt *transpus* în locul de unde provine ea - muzica, ci, mai mult, aceasta transformă în *cine* este ea.** Adresabilitatea muzicală este un domeniu studiat. Sunt nenumărate studii cu privire la efectele muzicii atât asupra omului, asupra fizicului, cât în special asupra psihicului. **Concluzia nu poate fi alta decât că ne alegem muzica în funcție de *cine* vrem să devenim, *cum* dorim să ne simțim și *unde* ne poate duce.** Fie ne augmentează rațiunea, gândirea - ne face liberi, fie ne posedă ca o băutură amețitoare. Ne dezvoltă sau ne apropie de un prag inferior, uneori chiar animalic. Prov. 23: 34-35: *Veți fi ca un om culcat în mijlocul mării, ca un om culcat pe vârful unui catarg. „M-a lovit..., dar nu mă doare!... M-a bătut..., dar nu simt nimic! Când mă voi trezi?... Mai vreau vin!”*

Plăcerea, distrația, scuzate ca fiind nevinovate sau, mai mult, chiar argumentate cum că ar fi trăire spirituală, redeșteptare autentică, izvorâtă din dragoste pentru Mântuitorul sau, de cele mai multe ori, trecute cu vederea că totuși nu e mare lucru, e doar un radio în mașină sau o melodie preferată sau... *oricum toată lumea ascultă asta și chiar este foarte frumoasă*, ar putea să înlocuiască treptat și sigur adevărul curat, făcându-ne robi, devenind ceea ce, dacă am alege conștient, am respinge îndată...

Treptat, dependenți la biserică de stimuli muzicali tot mai *exotici* - pentru a ne crea redeșteptări spirituale, iar în viața de zi cu zi hrănind mintea cu plăceri care nu ne apropie de noblețea purtării pe calea Domnului Hristos, vom ajunge tot mai departe **de simplitatea, frumusețea și modestia vieții de credință** pe care am cunoscut-o cândva... Cum am ajuns aici?... Să nu uităm că influențele negative provin de la Satana, cel care, odată în ceruri, era primul conducător muzical.

Ascultă și cântă muzica sacră sau laică, însă respectă principiile de mai sus, sunt Cuvântul Domnului! Biserica are datoria să vegheze asupra muzicii care se cântă în biserică! Aici influența nu este doar personală, ci este publică. De aceea biserica trebuie să îndemne, să îndrume, să mustre cu dragoste și răbdare, să vegheze asupra muzicii din cadrul serviciilor divine, în acord cu principiile Scripturii!

Ne prindem în discuții tensionate cu privire la muzică, ne lovim unii pe alții apărând cu înverșunare ceea ce iubim sau continuăm pasivi, preferăm să nu știm sau să spunem că nu avem suficientă lumină... și în acest timp, viața, biserica, familia și copiii noștri se schimbă. **Cum am ajuns aici?**

VIVANT PROFESORES!

Prof. dr. Daniela Zaharia

Început blând de mai 2024. Calea Unirii din Craiova este împietrită în timp. Trebuia să ajut la realizarea unor filmări muzicale pentru postul *Speranța tv*, tocmai la Restaurantul *Minerva* – cel mai vestit locaș de acest fel încă din 1903, anul finalizării lui.

Operatorii aleg sala de la intrare, impresionantă prin stilul ei oriental, copleșitoare prin curcubeiele de culori. Nu am știut până atunci cât se muncește pentru realizarea unei înregistrări video profesionale. Piesa a fost repetată de 15-20 de ori, filmată din toate unghiurile posibile. Eu asiguram eliberarea locului de înregistrare dinspre sala de mese. Nimeni nu ieșea în timpul unei înregistrări. Era ora 14 și începuseră să vină și cetățeni care probabil erau abonați la restaurant: își luau liniștiți mâncarea comandată, așezând cu grijă caserolele în plase. Deodată s-a apropiat cu pas regesc o doamnă înaltă, cu față blândă, ten alb, privire senină, calmă, dar cu un aer distins. Memoria involuntară s-a activat tot involuntar. Nu se putea să fie ea... O colegă de liceu îmi spusese că a plecat în neființă acum 15-20 de ani. Totuși, era ea – doamna dirigintă a anilor de filologie ai mei, doamna Elena Ghițuleasa. Am reușit să articulez:

- Doamna dirigintă!

Privirea doamnei diriginte a urcat liniștită spre mine. M-a recunoscut! Rămâi incremenit, timpule, Pământule! După 32 de ani!

- Daniela, tu?! Nu te-am mai văzut de la absolvire...

Au curs câteva amintiri, câteva noutăți din viața fiecăreia. Câți ani să aibă distinsa matroană a limbii latine? În frânturi de secunde, mi-au năvălit în memorie orele de pregătire pentru învățarea limbii-mame. Veneam de la profil real și doream să urmez, după treapta a II-a, filologia. În trei-patru luni, doamna Elena m-a însoțit în studiul latinei. Pasiunea ei pentru latină mi s-a transmis contagios. Îmi amintesc și cartea aceea veche de latină, cu coperte albastre, deteriorate de timp... Era cartea de latină a mamei mele. O descoperisem cu emoție într-o zi, în casa bunicilor, într-un vechi dulap, împreună cu alte cărți: Limba română, Limba rusă, Astronomie, Matematici... și cu un carnet de note... toate din anii 1960.

Profesorii care te introduc, te dirijează în studiul materiilor devin asemenea părinților ce te învață, te sprijină în realizarea primilor pași. *Doamna X m-a învățat muzica. Domnul Y ne-a învățat matematică.* Numele dascălilor nu se uită niciodată! Poveștile cu profesori sunt nemuritoare!

Îmi e atât de dor de doamna învățătoare Aurica Sandu... Locuia pe o stradă vecină și pășeam mereu cu sfială prin fața porții ei, să nu mă vadă... Și nu știu de ce... casa ei mi

se înfățișa drept palatul unei regine, era unică în rândul celorlalte case. Nu mi se părea firesc să o întâlnesc pe stradă, mai ales să aibă și vreo plasă în mână. Doamna învățătoare trăia numai acolo, la școală, în clasa aceea cu ferestre mari, cu ramele verzi. Doamna învățătoare ființa doar la catedra acoperită cu o față de masă artizanală, roșie, doar în fața marii tablei de lemn, sprijinită de un picior uriaș. Cum să aibă doamna învățătoare copii mai mari ca noi, acasă? Și trei? Doamna nu poate avea alți copii în afară de noi!!!

Domnul diriginte al claselor de gimnaziu – Domnul Alexandru Pascu, marele pictor român, atât de iubitor, atât de exigent, cu un umor atât de cuceritor! Retrăiesc orele de dirigenție, cu controlul temelor, al carnetelor semnate, al unghiilor tăiate, al batistei curate... Retrăiesc înălțarea sufletească dintr-o seară de primăvară, când noi, copiii dumnealui, am pășit aproape speriați la Galeria de Arte din Craiova, unde se spunea că avea loc deschiderea unei expoziții de pictură sub semnătura sa. Parcă eram în sala zeilor, iar Zeus era Domnul Diriginte!

După 20 de ani și ceva, de la acest eveniment, reîntorcându-mă în Craiova mea, am zărit la Galeria de Arte același nume. Am intrat. Am făcut rost de numărul dumnealui de telefon de la coordonatoarea galeriei și i-am lăsat o carte cu numele meu... I-am mulțumit pentru toată susținerea, pentru încrederea pe care mi-a acordat-o pe drumul literelor. De-abia așteptam orele de dirigenție, deoarece Domnul Diriginte era cel mai fericit să îmi asculte *temele* scrise la materia *dirigenție*. După ce asculta pe câțiva colegi, auzeam mult așteptate cuvinte: – *Ia zii, Radule, și tu!* La o oră, mi-a rostit destinul: *O să mai auziți de Radu!* Atunci mi-au înmugurit literele-aripi... Ultima dată l-am zărit în sala de așteptare a unui cabinet medical de cardiologie. Era neschimbat. Doar pasul părea mai încet. Nu știu dacă nu s-a retras într-un tablou din galerie, să se odihnească puțin, daaar mi-e tare dor de strălucirea plină de iubire a ochilor lui!

Doamna dirigintă Elena Ghițuleasa mi-a arătat poze cu ceilalți profesori, făcute la întâlnirile de x ani de la terminarea liceului. Ochii mei au descoperit-o avizi pe doamna profesoară de română Aurica Sandu. Același zâmbet, aceeași atitudine demnă, aceeași ținută dominantă, ca a lui Ștefan cel Mare, în ciuda staturii sale scunde. O îmbrățișez cu sufletul recunoștinței! Au fost doi ani de liceu în care Domnia Sa ne-a coordonat călătoria inițiativă în lumea literaturii române, gramaticii, teoriei și criticii literare, a literaturii universale. Niciodată nu a întârziat la ore mai mult de unu sau două minute. Doar două ore de română *nu le-am făcut*, fiindcă a fost chemată la Facultatea de Litere. Stranii aceste absențe în anii de predare! Nu cred că ar fi fost un alt profesor mai potrivit decât Domnia Sa, care să ne facă mai fascinantă călătoria în tot ce înseamnă *lumea literelor*. Cunoștințe la cel mai înalt nivel academic, seriozitate, exigență susținută, harul de a ne lua cu dumneai în poveștile literare, în interpretările critice. Am vizitat-o adesea acasă. Din nou îmi părea straniu că doamna profesoară de română stă într-un bloc, că poartă uneori capot, că face curățenie și mâncare, că e mama a doi băieți. Nu era cu puțință așa ceva! Doamna profesoară de română trebuia să fie mereu elegantă, mereu cu multe cărți sub braț, să locuiască doar în cancelarie sau în biblioteca liceului. Cea mai mare tragedie a literelor a fost când am zărit-o în piața cartierului nostru, cu o plasă în mână. Profesorii nu pot fi decât profesori! Hrana lor – doar cărțile! Copiii lor – doar elevii! Mulți elevi din

cele două clase de filologie coordonate de doamna profesoară au urmat același drum al literelor, grație pregătirii complexe dobândite. Așa cum descopăr chipul mamei în mine, așa întrevăd stilul profesoral al doamnei Aurica Sandu întipărit în atitudinea mea de la catedră. Profesorii devin modele, părinți spirituali. Elevii le poartă chipul mai departe.

La serbarea de absolvire a claselor de liceu, doamna dirigintă a ținut să cântăm aproape tot imnul *Gaudeamus*. După primele trei strofe, s-a mai auzit intonând doar vocea Domniei Sale. A finalizat drumul vieții noastre de liceeni.

Doamna dirigintă Ghițuleasa și-a luat plasa cu mâncare și a plecat cu greu. O aștepta același apartament cu scară interioară (unde i-am întâlnit prima dată pe Caesar, Cicero, Vergilius), de lângă Minerva, mai gol acum. *Fiica mea s-a căsătorit în Olanda.*

Comunicarea cu Doamna Dirigintă continuă. În fiecare dimineață și în fiecare seară, Alteța Sa îmi trimite o urare de zi bună și o imagine plină de bucuria vieții.

Mă simt născută din toți profesorii mei. Le port chipul cu cea mai mare fericire!

Vivant profesores!!!

Lirele lui Orfeu

Creații artistice ale elevilor

RECENZIE

Virgil Ierunca, *Fenomenul Pitești, Humanitas, București, 2018, p.114.*

DARIUS ȘCHIOPU – absolvent al Liceului Teologic Adventist *Ștefan Demetrescu*
– student la *Teologie Pastorală*, Universitatea *Adventus*

Prin cartea sa, care se încadrează în categoria literaturii carcerale, Virgil Ierunca deschide o fereastră spre un trecut care a rămas ascuns pentru generațiile de români născute după revoluția din 1989 și care este total necunoscut de către cei crescuți în Occident. François Furet, istoric, descrie succint importanța și cuprinsul cărții în prefața ce însoțește traducerea în franceză (Virgil Ierunca, *Pitești, laboratoire concentrationnaire*, Michalon, Paris, 1996): *Ceea ce s-a petrecut acolo între 1949 și 1952 – complet ignorat de Occident – merită un loc aparte în înspăimântătorul repertoriu al ororilor concentraționare ale veacului al XX-lea.*

Virgil Ierunca (1926-2006) este licențiat în Litere și Filozofie la Universitatea din București. Își face debutul la ziarul *Timpul* și este unul dintre cei care înființează revista *Albatros*. Alături de Ion Caraion, a editat revista *Agora* ce va avea să fie cenzurată de aparatul comunist. Se stabilește definitiv în Franța, în anul 1946, unde participă la o efervescentă activitate culturală. Printre volumele publicate, amintim: *Românește (Fundatia Regală Universitară Carol I, Paris, 1964, și Editura Humanitas, București, 1991)* și *Subiect și predicat (Editura Humanitas, București, 1993)*. Acesta a fost căsătorit cu fiica marelui critic literar Eugen Lovinescu, Monica Lovinescu, care a luptat împotriva totalitarismului comunist.

Editura *Humanitas*, prin publicarea acestui volum de istorie contemporană, realizează un exercițiu de rezistență la uitarea trecutului printr-un monument realizat prin *λόγος* și de condamnare a faptelor săvârșite la Penitenciarul din Pitești de către reprezentanții ai aparatului comunist român. Acesta nu este un gest singular, ci face parte dintr-o tendință laudabilă a editurii de a lupta cu ideile totalitariste și extremiste. Dintre acestea amintim: *Dragul meu turnător (Gabriel Liiceanu, Humanitas, București, 2013)* și *O idee care ne sucește mințile (Andrei Pleșu, Gabriel Liiceanu, Horia-Roman Patapievici, Humanitas, București, 2014)*.

Această carte vine ca un răspuns pentru cei care contestă importanța cunoașterii trecutului și dorește să trezească un spirit de analiză critică în cititorii care trăiesc în secolul al XXI-lea. În primul rând, cei vizați, cei cărora le este adresat mesajul, sunt cei care s-au născut într-o Românie democratică și care acum sunt datori să înțeleagă drama prin care strămoșii lor au trecut și libertatea de care aceștia se bucură. De asemenea, sunt vizați cei care nu au avut parte de experiența unui regim totalitar, cei care au avut mereu libertatea să gândească *cu mintea lor*, cei care nu au fost chinuți și maltratați din ordinele conducătorilor statului din care făceau parte. Autorul adoptă rolul unui istoric și devine cel care consemnează și explică Fenomenul Pitești: de la cauză la efect. Acesta începe prin prezentarea celor care au luat parte la acest experiment coordonat de Securitate. Nikolski, general, a fost comandantul suprem al Securității românești timp de 16 ani. Alături de

acesta, mai este prezentat Țurcanu, o brută care a coordonat experimentul.

Natura experimentului are o așa putere de transformare, încât, la final, *categoria martorului inocent a fost pur și simplu suprimată*¹. Tot aici se oferă și niște indicii cu privire la metoda folosită: tortură neîncetată. Fiind conștient de particularitățile acestui experiment, autorul avertizează că, în afară de cei care l-au inițiat (autoritățile comuniste), *toți ceilalți, deveniți chiar călăi după ce au fost victime*², nu pot fi judecați (nimeni, dintre cei care citeșc acele rânduri, nu are acest drept).

La Pitești erau închiși în mod special *tineri, studenți, liceeni, arestați pe diverse motive, dar bănuți cu toții de gândire neloială*³. La jumătatea lunii noiembrie, 1949, un grup de 15 deținuți sunt mutați într-un salon în care îi așteaptă 15 persoane, cei din urmă reprezintă grupul lui Țurcanu. Fiecare din grupa lui Țurcanu se împrietenește cu cineva din noua grupă, iar relația crește pe durata a două săptămâni. Cei nou veniți fac mărturisiri pe care le-au ascuns la interogatoriu și față de securitate. La finalul celor două săptămâni, aproape din senin, Țurcanu împreună cu echipa sa atacă grupul cel nou. Astfel, începe groaza la penitenciarul de la Pitești, locul în care nu puteai să ai încredere în nimeni.

Reeducarea deținuților era realizată prin parcurgerea a patru pași. Au fost puțini cei care nu au ajuns la finalul exercițiului de educare, singura modalitate de scăpare fiind moartea, iar sinuciderea în închisoare era aproape imposibilă. Primul pas constituia demascarea externă, deținutul urma să spună tot ceea ce a ascuns față de ancheta securității. Urma demascarea internă, în această etapă se demascau persoanele care l-au ajutat pe cel cercetat să supraviețuiască în închisoare. Al treilea pas era numit demascare morală publică, *deținutul era nevoit să calce în picioare tot ce are mai sfânt și, în primul rând, familia, pe Dumnezeu – dacă e credincios, soția sau iubita, prietenii, pe el însuși*⁴. Ultimul pas făcea trecerea de la cuvinte la fapte. Cel care era în proces de reeducare trebuia să devină călăul celui mai bun prieten.

Cartea prezintă cazuri particulare, cu un puternic impact emoțional. Drumul torționarilor este și acesta urmărit de autor. O parte dintre aceștia sunt folosiți ca țapi ispășitori de către securitate și partidul comunist pentru a ascunde urmele celor întâmplate la Pitești. Un grup dintre aceștia scapă, iar cititorul va realiza că nu s-a făcut dreptate.

Chiar dacă valoarea cărții provine din acuratețea sa istorică și prezentarea faptelor așa cum au fost ele, impresionante sunt și observațiile psihologice care trezesc întrebări cu privire la complexitatea umană. *Sunt tirani care nu pot vedea ucigându-se o muscă, sunt călăi extrem de sensibili. Hitler nu suporta vederea sângelui, iar unii comandanți naziști, după ce-i trimiteau pe deținuți la gazare sau îi îngropau de vii, se întorceau în baraca lor și cântau Mozart. Cea mai mare parte dintre călăi și tirani sunt soți exemplari și părinți iubitori*⁵.

Gabriel Liiceanu, în *Dragul meu Turnător*, notează: *În general, oamenii nu sunt capabili să facă pasul în afara celor trăite de ei*⁶. Diferențele dintre popoare sunt majore, înțelegerea trecutului unei alte culturi ne va ajuta la evitarea problemelor cu care aceștia deja s-au confruntat sau la rezolvarea acestora mai eficient. *Oamenii de după fosta cortină de fier au alte amintiri, sunt marcați de alte traume, își amintesc diferit, suferă altfel și sunt în alt mod răniți sufletește decât oamenii din fostul Occident*⁷. Cartea lui Virgil Ierunca este un document de valoare a trecutului dureros prin care țările comuniste au trecut. Conținutul ei trebuie analizat și înțeles. Această carte este o voce care vorbește împotriva extremiștilor (indiferent dacă sunt ei de dreapta sau de stânga).

La finalul cărții, sunt prezentate 17 procedee de tortură prin care a trecut un deținut. Acestea sunt prezentate cu un limbaj accesibil, periat și care caută ocrotirea imaginației și sensibilității cititorului.

Istoria care analizează viețile indivizilor, și nu doar marile evenimente, este redescoperită în *Fenomenul Pitești*. Mihai Buracu a petrecut două luni în una dintre cele mai vestite camere de tortură, aici a albit complet la vârsta de 21 de ani. În câțiva ani a reușit să-și revină psihic, pe linia de plutire. Ceea ce nu a reușit însă a fost ca, după 35 de ani, întâlnindu-se din întâmplare cu unul dintre foștii colegi de celulă, să-i vorbească acestuia ca oricărui alt om: amândoi s-au privit în tăcere pentru câteva clipe și s-au despărțit. Erau legați de amintirea unor căderi prea mari pentru a mai găsi puterea să se privească cu un aer firesc.⁸

1 Virgil Ierunca, *Fenomenul Pitești*, *Humanitas*, București, 2018, pag. 16

2 Ibidem pag. 25

3 Ibidem pag. 5

4 Ibidem pag. 37

5 Ibidem pag. 76

6 Gabreil Liiceanu, *Dragul meu turnător*, *Humanitas*, București, 2013, pag. 338

7 Andrei Pleșu, Gabriel Liiceanu, Horia-Roman Patapievic, *O idee care ne sucește mințile*, *Humanitas*, București, 2014, pag. 8

8 Virgil Ierunca, *Fenomenul Pitești*, *Humanitas*, București, 2018, pag. 10

FRUNZELE MELE

FINICHIU ADELIN – Universitatea Națională de Știință și Tehnologie Politehnica
București, Facultatea de *Inginerie în Limbi Străine*, specializarea
Calculatoare și Tehnologia Informației Engleză
– absolvent al Liceului Teologic Adventist *Ștefan Demetrescu*

Îmi plâng frunzele,
se ofilesc în zborul lor de parcă
e toamnă,
dar nu e...

Mi se usucă crengile,
trosnesc a uscat,
la fiecare adiere de vânt,
parcă se rup,
dar încă sunt verzi.

Și-mi vâjâie codrul...
pe-acordul etern,
unde ieri ciripeau păsărele.
Astăzi,
ușor ca un fulg,
pică frunzele mele...

CER ȘI NORI

Poate munții vor muta cărarea
din calea mea,
cărarea ce duce către tine...
Poate cerul ne va lua destinul
în palma sa
și-l va scrie mai bine.
Poate vântu-ți va răspunde într-o zi,
cu glasul meu:
Nu te voi uita, pe drumul meu!
Îmi aduc aminte că la tine e sufletul meu.
Mă voi gândi
la cum doar noi lăsam timpul înainte
și rămâneam înapoi,
amândoi.

LIBERTATE

Astăzi, mi-am lăsat sentimentele libere.
 Le-am lăsat să zburde prin curte,
 ca să-și aducă aminte că trăiesc.
 Le-am privit cum se aleargă
 și cum fac gălăgie, cum obosesc...
 Seara, le-am închis înapoi, în suflet, în întuneric.

Le-am auzit cum plâng,
 cum vor să iasă afara,
 cum zgârie sufletul cu lăbuțele lor...
 Dar nimeni nu a fost acolo să le asculte.
 Iar eu... m-am prefăcut că nu le aud.
 Ce rost ar mai avea să le las libere?
 Se întorceau mereu obosite... dar trăiau.

Mâine știu că mă voi trezi
 și ele vor fi moarte.
 Până la urmă, cât ar mai putea trăi în întuneric?
 Închise, doar așteaptă... atât le mai rămâne.
 Oare să iau o pușcă?
 Să le scurtez agonia?

.....
 Astăzi mi-am lăsat sentimentele libere.
 Am preferat să leucid rând pe rând,
 să le scurtez agonia.
 Acum sunt libere.
 Am rămas singur,
 nu mai are cine să-mi mai chelăcăie la porți.
 (Oricum, chelăcăiau degeaba... nu avea cine să le audă.)
 Am rămas eu.
 De data aceasta, liber, afară.
 Nu știu că cerul e atât de frumos.
 Îi iubesc norii,
 dar nu știu cum i-aș putea atinge.
 Astăzi nu mai am sentimente,
 am doar cer și nori.
 Nu sentimentele aveau nevoie de libertate,
 ci eu...
 Acum sunt liber.

CUVINTE RUPTE ȘI ÎNNODATE

Cum ai scris un poem cu creionul...
Pe un papirus de lume pierdut?
Cum putut-ai să rupi legământul
Ce din sufletul meu l-ai făcut?

Și cât zbor să mai fac pân` la stele,
Când mi-e sufletul greu și-nsetat?
Te iubeam ca pe-o parte din mine...
Astăzi văd că de mult m-ai uitat.

Și ai rupt toată strofa din mine,
Când ai spus că ți-e versul prea greu,
Că tu vrei un poem pe hârtie,
Nu-ți prea păsa de sufletul meu...

Și, de am mai scris o poveste,
Să... mi-o recite azi lumea din jur?
Parcă ieri, mai aveam puncte... puncte...
Azi văd totul ca fiind efemer...

Ce sunt eu să te iert pân` la stele,
Când tu rupi paradisul din foi?
Cum să fiu doar un nor plin de rele?
Norii mei aduc umbră, nu ploi.
Norii mei ne vor pe amândoi...

Nu te voi uita în cuvinte, pe drumul meu!
Îmi voi aduce aminte că la tine e sufletul meu,
Mă voi gândi la cum doar noi
Lăsăm timpul înainte și rămânem înapoi...
Amândoi.

MULȚUMIRE

ALICE ZĂPCIU – absolventă al Liceului Teologic Adventist Ștefan Demetrescu
– studentă la *Facultatea de Medicină dentară* - Târgu Mureș

Noi, copii ai Tatălui ceresc
Gândim că tot ce ne oferă,
Lumină, soare sau căldură -
E absolut ceva firesc.

Cârtim când ne trezim de dimineață,
Că am vrea să mai dormim,
Dar Îi mulțumim noi pentru viață
Sau pentru aerul ce-l folosim?
Dar pentru roua, bruma argintie
Ce strălucește-n raze blânde,
În toamna noastră cea târzie?
Îi mulțumim suficient vreodată
Pentru familia noastră binecuvântată?
Te-ai oprit din drum măcar o clipă
Să-I mulțumești pentru iubirea infinită?
Când vezi splendoarea apusului de soare,
Nu pleca, adu-I Divinului închinare!
Chiar de timpu-i scurt și toți în jur gonesc,
Nicio datorie nu e prea urgentă
Decât aceea de a spune Mulțumesc!
Și dacă n-ai cuvinte să arăți recunoștința,
Vorbesc sentimentele tale, din toată ființa.

PACTUL

ANDREI STROE – absolvent al Liceului Teologic Adventist Ștefan Demetrescu
– student la *Facultatea de Sociologie și Asistență Socială* - București

Într-un început de iarnă, crivățul veni amenințător la o frunză de stejar, aninată bine pe o ramură. Îl chemase. Nu mai voia să fie recunoscătoare trunchiului ce o purtase toată viața. Voia o altă viață nouă, independentă, bogată. Auzise de puterea Crivățului. De aceea dorea să facă un pact cu el.

Acum, în fața lui, era îngrozită, nu putea scoate o vorbă. Din fericire, crivățul a început:

- Hai, spune, de ce m-ai adus aici?
- Eu doar am vrut să văd dacă ești real, spuse frunza, încercând să se îmbărbăteze.
- Uuu... uite că sunt. Acum zii ce vrei. Am păduri de cutreierat și flori de înghețat.
- Doar am vrut să văd dacă ești real, dacă îndeplinești dorințe. Eu îmi doresc frumusețe, fericire, bogăție și multă sănătate verde.
- Of, frunzele din timpul de azi... Nu mai sunt creative. Toate vor fericire, sănătate... bogăție... Bine, ți le voi da, dar trebuie să obțin ceva în schimb. Ce spui dacă peste opt zile cineva cunoscut de tine va muri subit, iar eu îi voi căpăta sufletul cadou pentru eternitate?
- Dacă asta îmi va aduce tot ce-mi doresc, da, sunt de acord!

Cei doi dădură mâna, pactul fiind încheiat.

Următoarea zi, o frunză de pe o ramură de sus, o rudă a sa, muri, căzând la pământ, iar toată averea de clorofilă îi rămase ei. Fericirea începea să se contureze tot mai clar. Numai că, peste câteva zile, într-o zi aparent banală, cu soare de toamnă târzie, frunza simți o durere puternică în cotor... peste câteva clipe, cadavrul ei zăcea pe covorul ruginiu. Calendarul arăta 8 zile de la încheierea pactului...

DARUL PERFECT... SAU PERFECTUL ESTE UN DAR?

GEORGESCU ANTONIA – absolventă al Liceului Teologic Adventist

Ștefan Demetrescu

– studentă la Universitatea de Medicină și Farmacie

Carol Davila - București

Ce poți spune despre un dar perfect, dacă nu înțelegi perfectul? Frumusețea, perfectul, inteligența mi se par termeni ce nu se potrivesc unor ființe atât de banale, precum suntem noi. Încercăm să folosim stângaci cuvântul, auzind peste tot fraza *Perfect fără tine*. sau *Perfect, cu tine*. Ciudat este că perfecțiunea se măsoară în imperfecțiune... cu cât există mai puține imperfecțiuni, cu atât imperfectul devine perfect.

A fost odată, un tărâm pustiu... atât de gol, încât nu exista nici frumos, nici urât, nici bine, nici rău. Totul se rezuma într-un *Nu era*. Până când s-a uitat la el Cel Ce era. Din pustiu, totul a devenit perfect. Ar fi trebuit să rămână așa..., dar în perfect s-a strecurat ceva venit tot din perfect, dar diferit... și nu se știa de ce.

Se crede că perfectul era îngrădit într-un spațiu strâmt, restul fiind antonimul lui. Dar nu crezi că este invers? Perfectul este liber, liber să aleagă dacă să fie sau să nu fie.

Tocmai datorită acestei libertăți, perfectul despre care vorbim, a putut să aleagă. A fost o alegere ce a uimit tot Universul. Așa a apărut imperfectul. Și atunci, parcă s-au amestecat toate: perfect, imperfect, libertate, constrângere... era, nu era? Să recapitulăm: Perfectul a creat ceva perfect, care a ales să își înșele originile și să formeze o nouă tabără, cea a imperfectului.

Atunci s-a întâmplat un lucru ce și-a pus pecetea pe trecut, prezent și viitor. Chiar dacă creația și-a uitat Creatorul, Creatorul nu și-a uitat creația... mai mult decât atât, i-a făcut un dar. Cum se numește darul? Îmi pare rău, dar sunt atât de limitată în a defini acest dar, la fel cum este un pahar ce încearcă să cuprindă toată apa oceanului.

Dar știi că poți ajunge să ții în mâini nu doar apa oceanului, ci tot ce înseamnă cunoștință? Vrei să nu mai spui *Nu știi!* Este simplu! trebuie doar să accepți darul perfect, iar dacă îl păstrezi, te vei întoarce acasă la El și casa Lui va deveni și casa ta!

Perfectul este un dar... Îl primești?

DOMNUL E PĂSTORUL MEU

DANIEL TUDORIE – absolvent al Liceului Teologic Adventist Ștefan Demetrescu
– doctorand în domeniul *Asistenței sociale*

În fiecare zori de zi și-n fiecare seară
îmi amintesc de casa mea din altă Țară.
Mă însoțesc cu fericirea și cu harul,
din nou îmi e preaplin paharul.
Tu-mi întinzi masa în fața potrivnicilor mei
și mă înveți să mă rog pentru ei.
Chiar de mă bați cu joarda ori toiagul,
simt că mă mângâi iară, cu tot dragul,
și nu mă tem de niciun rău, ci mă bucur în toate de bine,
căci Tu ești totdeauna cu mine.
Chiar dacă ar fi să trec prin valea umbrei morții,
nu sunt lăsat nicicum în voia sorții,
iar sufletul mi-e ocrotit de orice rău,
din pricina Numelui Tău.
Îmi învii sufletul când povară mi-e umbletul
și mă povățuiești pe cărări drepte,
mă porți pe sfintele trepte,
și inima mi-o porți în tihnă,
tot numai pe la ape de odihnă.
Dacă în El mereu te-ncrezi,
Domnul te paște-n pășuni verzi.
Chiar dacă-s mare sau mai mic,
eu nu duc lipsă de nimic.
Cum să mă tem de ce e greu
când Domnul e Păstorul meu?

TOATE LUCRURILE BUNE IAU TIMP

Ia timp să ajungi pe vârful muntelui! Ca să te bucuri de apusul acela de soare pentru care te-ai luat la trântă cu uriașul de piatră, trebuie să uiți de protestele mușchilor, de oboseală și de frig.

Ia timp să creezi o capodoperă! Tabloul se conturează din sute de linii de pensulă, sonata pentru pian o înveți după ore de studiu chinuitor, iar casa se zidește cărămidă după cărămidă. Iar uneori, trebuie luat totul de la capăt.

Ia timp să devii profesionist în domeniul tău: mii de ore de trudă investite, zile și nopți petrecute pentru a învăța, ca într-o zi să le poți face bine altora!

Ia timp să crești o prietenie: să așezi amintiri una după alta, să țeși încredere din

gesturi mărunte și dese, să naști afecțiuni prin cuvintele spuse la vreme potrivită!

Ia timp să vindeci traumele trecutului: poate trec ani și ani până să accepți că ai nevoie de ajutor, până să îți poți deschide sufletul, să poți vorbi despre ceea ce te-a rănit demult așa de tare...

Ia timp să crești un pui de om, să îl faci mare! Se cere multă iubire care uită de sine. Zi după zi oferi din tine, până când, cu bucăți din sufletul tău, cel mic începe să zboare.

Ia timp să înțelegi (niciodată suficient) căile Tatălui Ceresc! Trec uneori ani buni până când, uitându-te în urmă, poți vedea limpede cum El te-a condus pas cu pas.

De aceea ne sunt dragi lucrurile în care am investit. Ne e drag să privim casa pe care am construit-o, proiectul la care am muncit, tabloul pictat, grădina plivită, teza de licență scrisă cu sudoare. Ne e drag să ne îmbrățișăm copiii ori prietenii vechi. În toate aceste lucruri și în toți acești oameni am ascuns fâșii din viața noastră.

Astăzi, când totul e instant, e atât de dificil să înțelegem că legea aceasta nu se poate schimba: că lucrurile bune iau timp. Că necesită răbdare, sacrificiu, dragoste, perseverență... și timp. Iar timpul este doar un alt nume pentru viață.

De aceea, Te rog: trimite-mi Tu, Tată, răbdare! Și ajută-mă să îmi investesc timpul, viața, în lucruri care merită!

ÎNTRE COTIDIAN ȘI VIS

Lumea e mare, iar tu ești mic. Deschizi ochii și începi să te pregătești pentru o nouă zi. Sunt atâtea de făcut, încât te simți precum o funică luptându-se cu o povară de zece ori mai mare decât ea.

E dificil să îți păstrezi visurile în astfel de condiții. E greu să îți aduci aminte de idealurile tale. Cândva îți permiteai să crezi că viața ta va face o diferență, va lăsa o urmă printre oameni, dar azi ai de curățat cartofi și de trimis o temă. Viața a căpătat mirosul amar al banalității.

Însă viața ta chiar face o diferență printre oameni. De această parte a veșniciei nu vei ști cât de mult înseamnă alegerile tale de zi cu zi. Curajul tău, dragostea ta, perseverența ta, investite în decizii mici, dar corecte, devin comori care nu pier niciodată.

Atunci când tălpile îți sunt rănite de nenumărate pietricele, e dificil să îți ridici privirea către cerul imens de deasupra. Încerci să fii atent pe unde mergi, ca să eviți durerea. Totuși, viața este un amestec straniu de banalitate și minune, de durere și bucurie, de cotidian și vis. Nu lăsa ca pietricelele să îțiucidă idealurile! Nu pierde din vedere cerul! Nu lăsa să îți obosească dragostea, compasiunea, creativitatea, bucuria! Faptul că drumul e greu nu înseamnă că trebuie să stingem lumina ce ne conduce.

LA UȘA VEȘNICIEI

AMALIA PETREACĂ - clasa a XI-a A

M-am oprit târziu la ușa timpului...
Așteptam să îmi deschidă cineva,
Să mă poarte pe-aripile vântului...
Doar o clipă cer pentru inima mea.

Am bătut încet la ușa viselor...
Nimenea atunci în prag nu mi-a răspuns.
Căutând adânc în sacul clipelor,
N-am găsit nimic să-mi fie de ajuns.

Și încet, am adormit în gândul meu,
Visele curgeau prin ochii mei deschiși.
Mă vedeam pe un vârful de munte, doar eu,
Alergând spre vecii, cu pașii aprinși.

Mult doream să evaderez din viața mea,
Lanțurile ce mă țineau să le frâng.
Dorul meu, care în nopți lăcrima
Să mă poarte și acasă să ajung.

Am bătut și la ușa veșniciei...
Singura la care nu m-am gândit.
Cineva, cu balsamul dărniceii
Mi-a deschis, spunându-mi: „Bine ai venit!”

Și-am intrat, uimită de-o așa lume
Care picură iubire printre flori.
Am ajuns, într-un final, pe o culme.
Ea era culmea veciei dinspre zări.

M-am oprit la ușă, cerul se-mpletea...
M-am oprit, O, Doamne, sub aripa Ta,
Unde am găsit să-mi potolesc setea
Ce nimic de-aici n-o poate sătura.

FIRUL DESTINULUI

ALEXANDRA CRISTEA - clasa a XI-a C

Într-o zi, înfrânt,
Am vrut să iau destinul
Și cu mână tare
Să-i împlutesc firul.

Căutai în grabă
Tacticile bune
Ca din firul aspru
Să fac o minune.

Întrebai prin lume,
Cineva să știe,
Dar am auzit
Doar ticăloșie.

Ce să fac acum?
La cine să merg?
Că din firul aspru
Nu pot să aleg.

M-am gândit în grabă
Unde să găsec
Informații bune,
Să mă iscusesc.

Și mergând pe stradă,
Trist și gânditor,
Văd o bibliotecă...
Mi-o fi de-ajutor?

Cu sfială mare,
Că nu cunoșteam,
Am intrat în grabă,
Dar tot șovăiam.

Am văzut acolo
Cărți de fel și fel,
Dar care din ele
Să-mi fie model?

Rafturile toate
Eu la rând le-am luat,
Dar de cartea bună
Iată, n-am aflat.

Ce să fac acum?
Unde să găsec?
Cu firul cel tare
Să pot să trăiesc?

Credeam că în lume
Voi fi îndrumat
Și destinul aspru
Să-mpletesc schimbat.

Am ieșit pe stradă,
Frânt și obosit.
Ce să fac cu firul
Greu de folosit?

Iată că spre mine,
Cu pași repeziți,
Vine un om vesel,
Cu pantofi tociți.

„Bună ziua domn'le!
Aveți cinci minute?
Am o Carte bună
Care-o să v-ajute.”

„Să m-ajute-o carte?”
Îmi veni a râde.
Și i-am spus că toate
Mie-mi sunt urâte.

Dar cu vorbă bună
Și cu iscusință,
Mă descoase-ndată
De a mea dorință.

„Haide, îți las Cartea
Nu fi supărat!
Că din Carte multe
Tu ai de aflat!”

CONVORBIRI (piesă de teatru)

NOEMI-ALEXIA RADU - clasa a XI-a A

Ne trezim copleșiți de zorile vieții încercând să cuprindem în înțelegere semnificația dragostei. Urmărim oameni, modele și tipare, felul în care este prezentată, dar niciun exemplu nu este satisfăcător. Tinerii ajung în amurgul zilei cu aceeași întrebare a cărei răspuns rămâne un mister: cum arată dragostea ideală?

Legate prin paginile unei cărți, trecutul și prezentul se întâlnesc să converseze. O adolescentă tristă, pion pe tabla unei iubiri egoiste, moderne, găsește evadare de lângă străinul care o ignoră printr-o carte. Hârtia pare atinsă de supranatural, iar cuvintele reușesc să o elibereze. Lumea ei rămâne nemișcată, iar ea devine un simplu observator în fața universului altei domnișoare, o tânără în rochii lungi, copleșită de florile, atenția și admirația celui ce-i dorește inima.

Printr-o cale a sorții, cele două se întâlnesc: trecutul și actualul, ce a fost și ce este, iar întâlnirea nu le este deloc ușoară: ambele lumi și-au oprit timpul din înainta pentru a le oferi o șansă celor două străine. Experiența atât de diferită le așază pe cele două față în față, Tânăra și Domnișoara, încercând să descopere împreună taina care macină sufletele umane din toate vremurile: cum cunoști dragostea?

Domnișoara:

Ce vrei?!... om ciudat?...

De ce te uiți așa la mine?

Ai ochii plânși, părul ți-e udat...

Spune-mi drept, ești bine?

Tânăra:

Iartă-mă că deranjez... Nu am vrut.

Sunt și eu ca tine... singură pe-un tărâm necunoscut.

Domnișoara:

Aha! Nu ești de pe-aici, te-am prins cu minciuna!

Tânăra:

Nu înțelegi?! Nici eu, nici tu! Niciuna!

Suntem de așa departe...

Eu de tine, tu de noi.

Lumea toată de-amândoi.

Domnișoara (arătând spre tânăra și băiatul de lângă ea):

Voi doi... Oh, înțeleg. Și? Te iubește?

Tânăra:

Așa se spune... Poate. Nu știu...

Cine mai deosebește?...

Domnișoara:

O vai, dar e așa ușor!
 Te-admiră ca pe cerul fără nori?
 Vine să-ți recite-n șoapte,
 Versuri dragi, scrise-n noapte?
 Când te vede, i se umplu ochii de lumină?
 Ești pentru el ca zorile de senină?

Tânăra:

Eu? Dar tu?! Spune-mi repede, mai bine,
 Se poartă el așa cu tine?
 Ești în viața lui cel mai dulce dar?
 Poți să-i scoți din inimă orice mic amar?
 Vrea, din când în când, să-ascundă-n bucle câte-o floare?...
 Să știe când te bucuri, să știe ce te doare...?
 Îți amintește zilnic de iubirea lui fără hotar?
 Sau totul e rece, e crud și e avar?
 Ce spui tu, n-am auzit vreodată!...
 Dar recunosc că mi-am dorit!

Domnișara:

Și nu i-ai spus?! Dorința nu s-a-ndeplinit?
 Nu te-a ascultat pe dată să-ți facă viața vis?
 Nu e fericirea voastră cel mai dulce paradis?

Tânăra:

Așa e toată lumea, nu-l mai acuza!
 Nu e vina lui!

Domnișoara:

Nu e nici a ta!

Tânăra:

Atunci a cui e?! De ce am uitat?!
 Cine în blestem ne-a aruncat?!
 Un mănunchi de secole iubirea ne-o desparte
 Și-am ajuns să citesc despre ea din carte!
 Uite cât de schimbată a ajuns!
 Un mister așa de nepătruns...
 Ce iubeam și ce iubim...
 Și cum în viață, în final, ne veștejim .

Domnișoara:

Ce îmi spui este durere.. Nu-mi doresc așa ceva!
Unele iubiri nu merg, da, dar am speranța altcuiva!
O lume toată să uite ce-i romantic... asta nu suport!
Cea mai mare durere credeam că-i dorul unui mort!

Tânăra:

Și iubirea poate să moară.

Domnișoara:

Oh.. Romeo și Julieta, povestea de-odinioară?

Tânăra:

Nu! Poți să mori, dar să trăiești,
În viață trebuie să înveți cum să iubești,
Căci altfel pierde și ultima speranță!
Dragostea de azi moare din ignoranță!

A iubi nu e doar o vorbă! E un fel de-a fi!
Să-ți pese puțin și să nu rănești,
A ajuns să se numească azi că iubești!
A fi bun, a fi șarmant, nu-i niciodată demodat.
A fi blând, atent, subtil, Cu un suflet așa fragil... Contează!

Salvați lumea de ură, salvați-o de nepăsare!
Haideți să fim oameni! Oameni de onoare!

RĂMAS BUN

DANIEL FUDULU - clasa a IX-a A

Sub cerul stins al amintirii,
Un ultim vers ți-l dăruiesc.
În pragul serii, printre șoapte,
Cu inima te însoțesc.

Rămâi cu bine, drum de stele,
Ce m-ai purtat prin visuri reci,
Și-n nopțile de întuneric,
Lumina ta să nu-mi mai pleci!

Rămas bun, iubire trecătoare!
Te las în urmă, vis pierdut.
În ale toamnei brațe reci,
Cu frunze moarte te salut.

Și dacă dorul te va prinde,
În noaptea lungă, fără vis,
Să știi că-n inimă, sub pleoape,
Mai port un strop din Paradis.

*Tonicile
Devenirii*

Dan Puric

TATA

Tata nu mai avea pământ. Comuniștii îi confiscaseră totul. Plecase într-o noapte doar cu o valijoaară, lăsând în spate mica avere trudită a strămoșilor lui. Dar, în schimb, pământul nu-l părăsise pe el. Simțeau că se refugiase odată cu cerul senin al Dobrogei în ochii lui marcați de o iremediabilă tristețe. Și poate de aceea, atunci când te privea, un aer de melancolică libertate îți cuprindea ființa, înălțând-o nefiresc pentru acele vremuri ce ne încătușaseră pe toți. De acolo, de la privirea aceea, îmi vine poate cea mai frumoasă moștenire pe care mi-a lăsat-o. Între el și viața de zi cu zi, se instala o distanță, iar în intervalul acela se putea vedea difuz, ca o pulbere fină, de aur, ce mângâie lucrurile cu o strălucire discretă în bătaia luminii, noblețea innăscută. Dar totodată, paradoxal, căci din felul acesta de a trece prin viață, fiind parcă în permanență deasupra ei, nu se degaja răceala unei detașări aristocratice, a unei priviri nobile, severe, ci, din contră, o căldură boierească, pământeană, de om ce nu-și detestă țărâna din care s-a născut, dar nici nu se confundă cu ea, șoptindu-i parcă veșniciei că pentru o clipă este ceva mai mult. Fără aroganță, cu dragoste, dar cu o distanță permanentă, ce stânjenea istoria în tendința ei de a-l amesteca cu alții, tata își petrecea mai mult decât viața sa de zi cu zi, viața moștenită de la strămoși. Un fel de suflet ce se decisese să rămână discret în alte vremuri și să facă act de prezență aici doar atât cât era nevoie.

Din spaimă zilnică, oamenii învățaseră să se târască în viață. O gravitație cumplită le ținea sufletele ingenuncheate în fața unei stăpâniri străine. Un plumb invizibil îi încătușa într-o frică comună. O vină-nchipuită începuse să-i trezească din somn și să le repete la infinit că sunt un nimic al istoriei.

Și de aceea în ochii tatei puteai întrezări din când în când, acolo, în depărtările dureroase, numai de el știute, cum se ascunsese, firavă, ca după o spaimă cumplită, intimitatea curată și nevinovată a neamului.

În acea tristă melancolie, se adunaseră parcă într-un ultim efort veacurile, ca să facă față unei noi și necunoscute năvăliri barbare. Cetate fragilă, rămasă singură, într-un timp sălbatec.

Nu știu când l-am perceput pentru întâia oară! Poate că era într-o zi caldă de vară, în care timpul refuza să mai treacă și sta leneș, adormit, tolânindu-se pe razele de lumină ce-mi mângâiau copilăria pe ulița prăfuită, ce izbucnea din marginea gardului nostru, către celălalt gard și se-ntindea ca un mic deșert ce-și cerea dreptul în lumea de munte a satului.

De ce n-am uitat oare această imagine-icoană pășind pe colbul drumului de țară?

Să fi fost oare privirea tăcută și tristă, venită dintr-un veac ce tocmai fusese distrus?

Sau poate mersul lui calm, așezat, ce nu putea să calce din propria-i natură pe urmele grăbite ale unei istorii false, impuse din afară.

În definitiv, părea că-și trăiește viața prin atingeri mici, delicate, nevrând parcă să

deranjeze lumea pe care era silit s-o străbată și care era plină de un zgomot vulgar, atât de străin ființei lui. Tata avea o muzică fină, interioară, aproape imperceptibilă, pe care o strecura cu nebănuită delicatețe în lumea noilor năvălitori.

Își trăia cu discreție propriile-i amintiri ca să poată supraviețui în prezent. Și de câte ori viața îi cerea să răspundă acum și aici, o făcea fără să se despartă de imensele câmpuri de melancolie ce-i străbăteau privirea. Și astfel, cu timpul, am realizat că în ochii lui se odihnea neștiut de nimeni un cer imens de tristețe.

Și totuși, un fir subțire de lumină, ca un licăr, străbătea bezna lumii în care mă născusem. Căci dincolo de gardul invizibil, de sârmă ghimpată, pe care ideologia îl așezase între noi, simțeam cum el mă privea cu ochii unei alte Românie. Iar în fața acestei priviri de o tristețe adâncă, neantul refuza să se mai instaleze, iar realitatea comunistă nu putea să-nfrângă adevărul tăcut al vieții.

Foto Călin Plescu

Lucian Stanca

Profesor de violoncel la Liceul de Arte *I. St. Paulian*, din
Drobeta Turnu Severin

În o clipă de albastru

M-am înseninat ca gând
În clipa de albastru
Sumbrou era gândul de gând
Arlechinii se dansau
Baletau
Ca într-un carusel de secunde
Ca zbaterea de aripă
În descifrarea zborului
Din dorul de departe cel ce și-a ursit
aproapele
Am spus fiule apropie-te fără teamă
Privește în adâncul tău de albastru
În clipa ta de albastru
Bine ai venit acasă
În casa sufletului tău
Cu casa sufletului meu
(h 01.58 - 28 feb 2020)

Arabesc

În sinuoase grațiozități desenam desenul de
inimă
Cu delicate pânze freatice pentru sentimen-
tul de zi
Pentru sentimentul de seară
Când mijeam ochi de zare spre-ai aține calea
Calea de inimă către cale de inimă
Ce poate fi mai simplu decât desenul norilor
Ca o lacrimă de perlă în scânteierea zorilor
Ca un aur alb de transparent lucind sub pași
dansanți
Pași care te poartă atât de departe și atât de
aproape
Până la o vreme când îți spui să-i ies în
întâmpinare
Să-i ațin calea trebuie să sosească de ce să
întârzie
De ce să-și întârzie împlinirea de inimă către
împlinire de inimă
Ca o fatamorgana în nesfârșit
(h 02.23 - 28 feb)

[**Despre ea cea de ea**]

M-am înnoptat și m-am deșteptat
 M-am aplecat peste umbre de zări
 Imaginile toate parcă se adunaseră preexistent
 Intuitiv căpătau formă și conținut immanent
 Ca o amăgire de zâmbet șăgalnic în colțul de suflet
 (Imaginea ei cea până-ntr-atât de minunată imaginea ei contopită cu)
 Deodată mi s-au dezînnorat sentimentele ca un prinos ca un dat
 Atât de înalt devenise totul atât ded translucid
 Ca un cristal de lumină izvodind moi fuioare ca tandră îmbrățișare
 (h 09.45 - 6 martie)

[**Ea cea de ea**]

Îmbrățișez înfrigurări de noapte cu degete prelungi de așteptare
 Cu pași dansanți ca aripa încă nezburată
 Tresărare pe nervura clipei ca și când ea unica irepetabila
 Mă întristez puțin de fantasma care se tot îndepărtează ca-ntr-un joc de-a baba-oarba
 Peste o clipă ea chiar ea cea de ea irepetabila
 Se va arăta se va năluci și până-n cele din urmă
 (h 21.46 - 26 mai)

[**Ea cea de ea – orând –**]

Ca frunzele toamna învârtejelnite însorburii
 Aruncam priviri ca niște lațuri în care să se prindă fragili pașii
 Cașicândcașicum din clipă în clipă măiastra crăiasa
 Să-mi deștelenesc inima cu mare grabă și înfrigurat
 Soare și pe ulița mea please generatorul tocmai ce s-a stricat
 Miriade de luminițe învârtejind înroind dinspre ea cea de ea oarecum oarecând oareunde
 (h 18.27 - 29 mai)

[Gând]

Despre limba în care vorbesc este un sentiment urmând conturul inimii
 Ca laptele matern al cărui gust nu-l mai știi dar ființează în memoria ta afectivă
 Este o încununare de gând dintâi cuprins în silabisirea ma-ma ta-ta
 Ca dorul de a fi cel mai aproape și mai departe de tine în același timp
 Perpetuă atingere a tot ce înconține sufletul tău durut
 Te privești ochi în ochi ca pentru a iubi cu toată puterea tot ce te înconjoară tot ce oglindești
 Pentru că altfel nu poți să fii
 Pentru că altfel nu poți să exiști
 Până la sfârșit
 (h 00.12 - 31 august)

[Dor]

Ca o desfășurare de suflet ca un stindard fluturând așa se îngemăna sufletul meu
 Mă oglindeam în oglindirea sufletului meu în privirea ta desfășurată până-n înaltul cel
 mai înalt
 Construiam lumi nemaiimaginate de dragul dragului tău ca predefiniție
 Răsuflarea ta mă învăluia ca o lebădă în albul ei cel mai alb de arcuite aripi
 Sufletul meu îngemănare sufletului tău cum te cuprindeam cu priviri de dragoste
 Ca o împlinire de orând de pentru întotdeauna și până la capăt de zare
 Pecete inima mea peste inima ta inimii tale peste inima mea
 Ca o desfășurare de viață în încuprinsul de viață
 Ca o nemărginire de dragoste prinos înveșniicirii de dragoste
 (h 02.04 26 sept)

LICEUL TEOLOGIC ADVENTIST

ȘTEFAN DEMETRESCU

REȚEAUA ADVENTISTĂ DE EDUCAȚIE

*Perpetuum
Mobile*

CLASA 9 A

DIRIGINTE MIHAI BEJINARIU

[Revenirea din vacanta de
iarnă.]

[Program muzical.]

[Bătaia cu apă... finală.]

[Premiarea de la finalul clasei a IX-a.]

CLASA 9 B

DIRIGINTE IULIA DRĂGHICI

CLASA 9 C

DIRIGINTE CRISTIAN MANASE

Salina Turda.

9C la Moieciu.

Excursie la Cluj-Napoca.

CLASA 9 D

DIRIGINTE RODICA GUȘATU

Festivitatea de premiere.

Excursii cu clasa.

CLASA 10 A

DIRIGINTE LUMINIȚA DIIMOIU

PERPETUUM MOBILE

CLASA 10 B

DIRIGINTE RELUȚA MIHART-PĂUNE

CLASA 10 C

DIRIGINTE ANCA MEREUȚĂ

{ Excursie cu clasa la Busteni }

CLASA 10 D

DIRIGINTE MIHAI STOICESCU

{ 10D în Spania. }

{ Concert la Biserica A.Z.S. din Niculești. }

CLASA 11 A

DIRIGINTE SERGIU AVRAM

PERPETUUM MOBILE

Concert misionar la Vălenii
de Munte.

Alături de proaspeții
adulți.

Ultimele ocazii de altar si Sabat din an.

CLASA 11 B

DIRIGINTE DANIELA ZAHARIA

Excursie la Cluj-Napoca.

Pe malul mării,
la Constanța.

CLASA 11 C

DIRIGINTE IOANA DUMITRESCU

3 aprilie - ieșire la Banca Națională cu profesorul de istorie.

27 martie - fetele în roz.

8 martie - surpriza
dirigintă.

26 aprilie - ieșire cor Viena
(poza Budapesta)

20 iunie - festivitatea de
premiere

CLASA 12 A

DIRIGINTE DĂNUȚ ZOTICA

PERPETUUM MOBILE

Programe muzicale în
liceu.

Poze pentru
albumul clasei...
la Mogoșoaia...

Botezul colegilor...

CLASA 12 C

DIRIGINTE DOINA COCONU

Poze pentru albumul clasei. Când am crescut mari?

Ultimul program de
Sabat.

PERPETUUM MOBILE

CLASA 12 D

DIRIGINTE LAURENȚIU BASTOREALĂ

Noi și liceul...

Am absolvit!

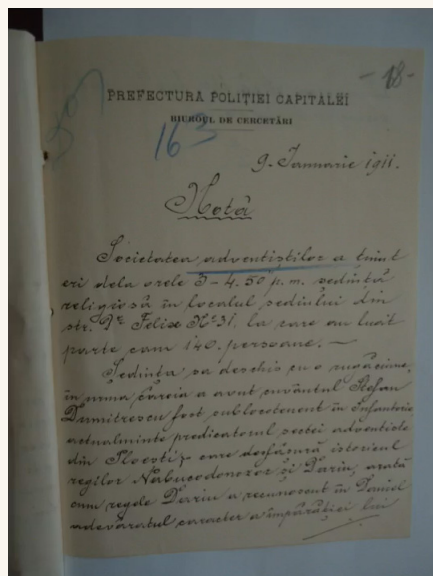
*PROIECTE
EXTRAȘCOLARE*

În data de 3 martie, corul *Credo* al L.T.A. Ștefan Demetrescu a susținut concertul *Domnul revine! Fii gata!* la Biserica Adventistă *Popa Tatu* din București.

Sabatul din 10.02.2024 a fost ocazie deosebită pentru elevii liceului nostru de a fi reintroduși în istoria Bisericii Adventiste europene și românești, de a cunoaște biografia și evoluția creștină a pionierului Ștefan Demetrescu, prin seminariile susținute de pastorul Mercea Lucian, director al Departamentului Educației din Conferința Banat. Titlurile prelegerilor au fost: *Clădind pe Hristos*, *Trei pionieri ai adventismului european*, *Istoria adventistă*, *Un ofițer al lui Hristos*.

În cadrul Bisericii adventiste de Ziua a Șaptea – Buzău, în primul Sabat din luna martie, s-a desfășurat Festivalul de blockflote *Cântăm, Isus revine*, cu tema *Ca o primăvară*. A fost a XVI-a ediție a acestui festival și, cu această ocazie, fanfara L.T.A. *Ștefan Demetrescu* și a liceului Teoretic *Mihai Ionescu*, condusă de dl. Vlad Baciu, a adus un farmec aparte evenimentului.

Corul *Credo* și orchestra L.T.A. *Ștefan Demetrescu*, alături de membri ai orchestrei *Desiderio*, dirijați de dl prof. dr. Mihai Bejinariu, au susținut un concert de primăvară, dedicat în primul rând părinților. Evenimentul a fost găzduit de sala de festivități a Universității *Adventus*, din Cernica. Toată creația lui Dumnezeu a serbat frumusețea veșniciei prin parfum de cântec, prin curcubeu de zâmbet. A fost o frumusețe întipărită pe chipul coriștilor și în inimile spectatorilor. Cu toții au trăit atmosfera unei mari serbări dintr-un mare templu al iubirii: părinți - copii, profesori – elevi, invitați.

10 martie 2024, la Liceul Teologic Adventist Ștefan Demetrescu s-a desfășurat a doua ediție a campionatului de șah al liceului. Meciurile au fost intense și spectaculoase, toți elevii participanți ridicându-se la un nivel ridicat. Campionul acestei ediții este Zaharia Andrei (9D), urmat de Ionescu Alfred (10A) și Mercea Andrews(12A). Felicitări tuturor participanților!

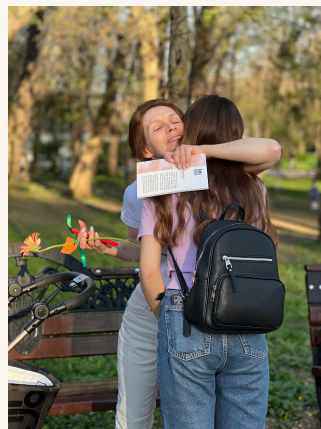
Vineri, 29 martie 2024, un grup de 19 elevi de la clasele a IX-a D și a X-a A, însoțit de doamna profesoară de fizică Luminița Dimoiu, a participat la câteva ateliere desfășurate în cadrul vizitei la Facultatea de Fizică de la platforma Măgurele. Au fost momente de entuziasm, pentru că elevii au putut să modeleze și să dea viață noțiunilor științifice învățate, până acum, doar teoretic.

30 martie 2024 a fost o *zi de bine* pentru elevii liceului nostru! O zi de Sabat în care activitățile în care au fost implicați aceștia au adus multă satisfacție atât lor, dar mai ales celor care au interacționat cu ei. Astfel, dimineața a găsit o bună parte din Corul Credo la Biserica Adventistă Maranatha din București, acolo unde a fost susținut un concert care a adus multă căldură și speranță în inimile celor prezenți. Dumnezeu a fost lăudat prin cântările fascinante, cântate de tinerii noștri, imnuri ce au atins sufletele oamenilor prezenți, care i-au recompensat pe elevii noștri cu gânduri bune, vorbe frumoase, dar și cu un prânz gustos și sănătos!

După amiază, peste 45 de voluntari au participat la un proiect numit *Zi de bine*, o inițiativă a Departamentului de Tineret al Bisericii Adventiste, prin care tinerii ies în comunitatea locală cu anumite inițiative și proiecte în beneficiul semenilor. Începând cu ora 16:00, elevii noștri, însoțiți de domnișoara profesoară Iulia Drăghici, doamna profesoara Daniela Zaharia și de capelanul liceului Teofil Brașov, au mers în grupe mici (5-8 persoane) în diferite locuri din vecinătate și nu numai (parcul *Tudor Arghezi*, zona circulată în cartierul de blocuri, *Apărătorii Patriei*, *Piața Sudului*, *Brâncoveanu*, *Parcul Tineretului*) și au dăruit celor întâlniți în aceste zone o floare însoțită de un text biblic de încurajare și o carte - *Puterea speranței*. Au fost împărțite 450 de flori la tot atâtea persoane care au primit, cu această ocazie, un mesaj de speranță și multă, multă dragoste tinerească. Fiecare grupă a avut niște experiențe foarte interesante, pe care le-au împărtășit apoi, la sosirea în campus.

În Sabatul din 06.04.2024, corul *Credo* al L.T.A. Ștefan Demetrescu, dirijat de dl prof. dr. Mihai Bejinariu, a desfășurat un program artistic special în Biserica C-tin. Brâncoveanu din București.

Asociația Culturală HEART-CORE, prin Larisa și Vlad Baci, în colaborare cu Ambasada Statelor Unite ale Americii și American Councils for International Education, în parteneriat cu patru școli printre care și Liceul Teologic Adventist *Ștefan Demetrescu*, a organizat în data de 7 aprilie un eveniment cultural-educativ pentru copiii Centrului Social *Șansa TA* de la Bilciurești, Dâmbovița.

Elevii clasei a XII-a B, coordonați de d-na profesoară de limba engleză Ioana Dumitrescu, au avut o inițiativă extraordinară și i-au mobilizat pe toți elevii liceului pentru o strângere de fonduri. Tot ei au pregătit copiilor de la centrul social pachete cu dulciuri, le-au luat rechizite, jucării și chiar le-au confecționat câteva obiecte care să le aducă aminte de această zi.

Alături de Fanfara Liceului Teologic Adventist, corul format din peste 90 de elevi de la Școala Gimnazială Adventistă Matca, Școala gimnazială Nr. 7 din București, Liceul Teologic Adventist *Ștefan Demetrescu* și Liceul Teoretic *Mihai Ionescu* a interpretat câteva piese muzicale în curtea de la Bilciurești. Apoi, elevii au plantat și câțiva arbori pentru ca și următorii copii să se poată bucura de natură.

Activitatea s-a încheiat cu o masă mare, oferită de sponsorii evenimentului, care au mulțumit copiilor și le-au oferit diplome din partea Ambasadei SUA și American Councils.

Împreună am văzut încă o dată împlinirea cuvintelor Domnului Isus, care Însuși a zis: *Este mai fericit să dai decât să primești. (Faptele Apostolilor 20:35)*

În perioada 12-14 aprilie, s-a desfășurat la Centrul *Respiro* din Moieciu de Sus minitabăra de studiu biblic pentru olimpicii LTA (participanții la Olimpiada de Religie, Olimpiada de Cunoștințe biblice și proiectul *Invincibili*) din acest an școlar - un premiu oferit de Departamentul Tineret al Conferinței Muntenia pentru perseverența și implicarea lor....

Au participat circa 50 de elevi, însoțiți de prof. Doina Coconu, de capelanul LTA - Teofil Brașov, de directorul liceului - Laurențiu Prună. De asemenea, Mădălin Avramescu, directorul Departamentului Comunicare, Relații Publice și Libertate Religioasă a fost invitatul special al acestui moment.

Cei prezenți au avut parte de părtășie de calitate, de studiu biblic și de multe activități provocatoare pe grupe, de o drumeție la Amfiteatrul Transilvaniei, activități de team-building, foc de tabără cu momente de suflet, cântece, povești, o seară de jocuri și de activități sportive...

A fost un timp cu totul special, în care olimpicii noștri s-au bucurat de odihnă, prietenie, descoperiri din Scriptura, relații frumoase și, de ce nu, de momente în care au luat decizii importante pentru viața lor, dar mai ales, pentru veșnicie!

18.04.2024, elevii de la profilul real al liceului, specializarea matematică-informatică, au participat la *PoliFest*, eveniment desfășurat de către Universitatea Politehnică din București, cu prilejul *Zilei Porților Deschise*. La standurile organizate de fiecare facultate din cadrul Politehnicii, elevii au avut parte de experimente inedite și s-au bucurat să vadă cele mai noi inovații din domeniul roboticii și din alte ramuri ale științei și tehnicii.

Începerea ultimului modul din acest an școlar, un modul cu multe emoții pentru cei care se apropie cu pași repezi de absolvire sau pentru cei care se interesează de ultimele detalii cu privire la admiterea la LTA! Însă am rămas datori cu câteva crâmpoie de amintiri superbe din *Săptămâna Verde*, care a avut loc în perioada 21-25 aprilie. Elevii noștri au călătorit prin toată țara, pe la mare, pe la munte, prin Sibiu, Cluj, Brașov, Bușteni, Constanța, Eforie Nord, prin peșteri, prin saline, prin parcuri și grădini, prin muzee, pe cărări și în vârf de munte, la malul mării, dar nu au fost neglijate nici activitățile din București. Elevii au descoperit o sumedenie de locuri, s-au distrat, s-au bucurat împreună, au sărbătorit momente de neuitat, uneori s-au bucurat de *verdele* naturii, alteori *s-au înverzit* de frig. A fost o săptămână minunată și de-abia așteptăm să o repetăm la anul!

27 aprilie 2024, dl prof.dr. Mihai Bejinariu a organizat un concert la Biserica Adventistă din Viena. Entuziasm, descoperiri culturale, imnuri înălțătoare, vizitarea punctelor de interes turistic din țară și de pe parcursul întregului traseu.

Nouă eleve de la clasa a XI-a B, însoțite de doamna profesoară Daniela Zaharia și de capelanul LTA Teofil Brașov, au participat la un proiect *Săptămâna verde europeană*, care a constat în două prezentări despre importanța apei, în localitatea Brănești și la stația de epurare Glina.

Joi, 13 iunie 2024, Liceul Teologic Adventist *Ștefan Demetrescu* din București a fost gazda unui eveniment unic în istoria învățământului adventist și chiar românesc, cu titlul VIVAT ACADEMIA! VIVANT PROFESSORES!: lansarea a zece cărți scrise de zece profesori ai acestei unități de învățământ. Aceste opere de un înalt nivel academic sau artistic vor fi mai întâi la dispoziția elevilor unității de învățământ, apoi a publicului larg, prin deschiderea oferită de biblioteca liceului. Surpriza editorială a fost posibilă prin contribuția a doi elevi dedicați artei tehnoredactării: Albert Petre (clasa a XII-a A) și Fabian Badea (clasa a IX-a D). Totul a fost pus la cale, într-o discreție absolută și cu totul surprinzătoare de doamna prof. Daniela Zaharia! Stiluri artistice variate, surprinzătoare prin noutatea formelor, autenticitatea și substanțialitatea conținutului.

Volume de poezii: *Anotimpuri*, de Doina Coconu,

Scenarii, de Anca Mereuță.

Volume de poezie, proză, eseuri:

Scară la cer, de Ioana Dumitrescu,

Vectori, de Luminița Dimoiu,

Rădăcinile cerului, de Iulia Drăghici,

Zotisme, de Dănuț Zotica,

Pilde, de Cristian Manase,

Înălțimi, de Laurențiu Prună.

Cărți științifice: *Inele de polinoame. Rezolvarea ecuațiilor algebrice*

Peste R și C, de Rodica Gușatu

Gândirea dirijorală, de Mihai Bejinariu.

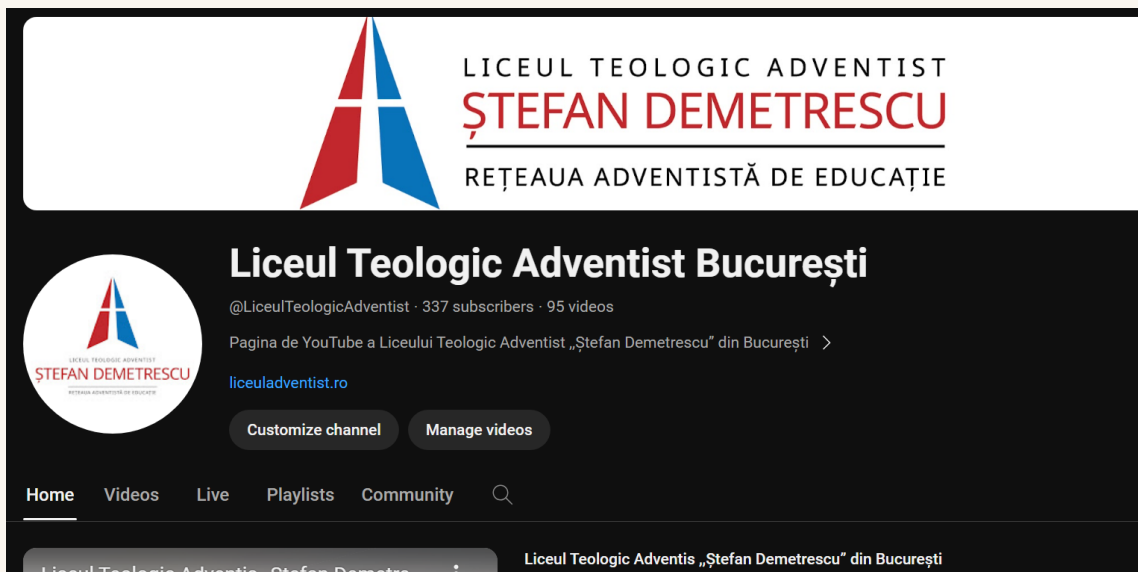
Scrierile au fost apreciate în luările de cuvânt ale următorilor invitați:

- D.na profesor universitar doctor în economie Steliana Sandu, cercetător științific de grad 1;
- Dl. Valentin Filimon, director al Departamentului Educației al Uniunii de Conferințe a Bisericilor Adventiste de Ziua a Șaptea din România;
- Dl. George Șchiopu, capelan al Universității Adventus, doctor în teologie;
- Dl. David Iordan, Director de Marketing at Editura Viață și Sănătate;
- Dl. Mădălin Avrănescu, Director de Comunicare, Relații Oficiale și Libertate Religioasă .

URMĂREȘTE-NE!

Liceul Teologic Adventist *Ștefan Demetrescu* este acum atât pe Facebook, cât și pe YouTube! Vă invităm să scanați codurile QR de mai jos pentru a accesa conturile liceului și a ne urmări activitățile de-a lungul anului.

YouTube

Facebook

LICEUL TEOLOGIC ADVENTIST

ȘTEFAN DEMETRESCU

REȚEAUA ADVENTISTĂ DE EDUCAȚIE

NR. 4